

ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว

จัดทำรายงานโดย โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย

ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว

ISBN: 978-0-9874441-1-0

ลิขสิทธิ์มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย © ๒๕๕๖

การจัดพิมพ์ส่วนใดส่วนหนึ่งของเอกสารชิ้นนี้ทำได้ด้วยการแจ้งให้ทราบอย่างเหมาะสม

www.childsafetourism.org

childsafetourism@wvi.org

ประสานงานการวิจัยโดย อาฟรุช คาเวียนิ จอห์นสันและอาร์ดี คาปัวร์ โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย องค์การศุภนิมิต รายงานโดย ดร. อามี แมทธิวส์และแก้ไขโดยอาฟรุช คาเวียนิ จอห์นสันและอาร์ดี คาปัวร์ ออกแบบโดย ฮวน มิเกล ลาโก และดำเนินการแปลเป็นภาษาไทยโดยมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย

รูปภาพ: องค์การศุภนิมิต/ทองไชย ภาวิไชย อัลเบิร์ต ยู ชวน เขียม ลี จอน วาเร็น

โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัยเป็นความริเริ่มของรัฐบาลออสเตรเลีย ความคิดเห็นในเอกสารชิ้นนี้เป็นของผู้เขียน และไม่ใช่อารมณ์หรือความคิดเห็นของรัฐบาลออสเตรเลีย

ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว

จัดทำรายงานโดย โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย

สารบัญ

บทสรุปผู้บริหาร	2
ความเป็นมาของงานศึกษา	5
ข้อกำหนดและข้อจำกัดของข้อมูล	8
ผู้เข้าร่วมในการสำรวจธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก	8
ผู้เข้าร่วมเหล่านี้เดินทางไปที่ใดและเพราะเหตุใด	9
วิธีการและรูปแบบการเดินทาง	10
การวางแผนการเดินทางและการใช้สื่อการเดินทาง	11
ข้อสังเกตและการพบกับเด็กในภูมิภาค	13
การประสพกับเด็กที่ขอทานหรือขายของ	15
การประสพกับการแสวงหาประโยชน์/การล่วงละเมิดเด็กในระหว่างการเดินทาง	18
การรับรู้และความสนใจของนักท่องเที่ยวในเรื่อง "ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก"	22
บทสรุป	25
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคตต่อไป	28
ภาคผนวก: แบบสอบถาม	33

บทสรุปผู้บริหาร

รายงานนี้เป็นการสรุปข้อค้นพบจากการสำรวจออนไลน์ที่จัดทำเมื่อไม่นานมานี้กับนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศมากกว่า 300 คนที่เดินทางไปยังประเทศกัมพูชา ลาว ไทย และเวียดนาม (ซึ่งในรายงานนี้จะเรียกรวมกันว่า “ภูมิภาค”) การสำรวจจัดทำขึ้นเพื่อทำความเข้าใจปฏิสัมพันธ์ลักษณะต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวมีต่อเด็กในประเทศเหล่านี้ให้ดีขึ้น และเพื่อประเมินการรับรู้ของนักท่องเที่ยวในปฏิสัมพันธ์เหล่านี้และธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กโดยทั่วไป ข้อค้นพบของการสำรวจมีดังนี้:¹

บ่อยครั้งที่นักท่องเที่ยวจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในท้องถิ่นเมื่อไปท่องเที่ยวในภูมิภาค และโดยทั่วไปแล้วก็ยินดีที่จะได้ทำเช่นนั้น ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวอาจจะเป็นประสบการณ์ในเชิงบวกของนักท่องเที่ยว แต่ก็สามารถฝากความรู้สึกที่ไม่ดีอย่างถาวรไว้ในใจของนักเดินทางได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น นักเดินทางที่ระบุว่าเขาได้เห็นมุมมองที่ลึกลงไปในเอกลักษณ์ของประเทศหรือวัฒนธรรมท้องถิ่นผ่านเด็กที่พบปะด้วย เขาเหล่านั้นจะบอกว่าการพบกับเด็ก ๆ ในท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ดี หรือนักเดินทางที่ชอบพูดคุยหรือเล่นกับเด็กในท้องถิ่น หรือรู้สึกว่าเด็กในท้องถิ่นยินดีต้อนรับเป็นพิเศษ ในทางตรงกันข้าม เมื่อพบกับเด็กในท้องถิ่นที่มีความยากจน ความเปราะบาง หรือได้รับทราบถึงเรื่องราวการล่วงละเมิดหรือการแสวงหาประโยชน์ในวงกว้างที่มีอยู่ ผู้เข้าร่วมการสำรวจก็จะอธิบายไปในเชิงลบ ประสบการณ์ดังกล่าวไม่เพียงส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของนักท่องเที่ยว ในหลาย ๆ กรณียังมีผลต่อการรับรู้ต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นและที่หมายปลายทาง

ผู้ร่วมการสำรวจมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 57.1) บอกว่าเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิดเด็กในระหว่างที่ท่องเที่ยวไปในภูมิภาค ผู้ตอบอธิบายสถานการณ์ที่ไปเจอเด็กขายของหรือขอทาน หรือถูกผู้ใหญ่ใช้ (ในหลายกรณี ๆ เป็นพ่อแม่ของเด็กเสียเอง) ให้มาขอความสงสารจากนักท่องเที่ยว ผู้ตอบยังแสดงความกังวลที่เด็กไม่ไปเรียนหนังสือ ถูกบังคับให้แสดงการละเล่นให้นักท่องเที่ยวดู และยังคงแสวงหาประโยชน์ทางเพศอีกด้วย

ผู้เข้าร่วมการสำรวจร้อยละ 85 กล่าวว่ามิวเจอร์นที่ขายของที่ระลึกเข้ามาดีสนิท และร้อยละ 81.2 รายงานว่ามีเด็ก หรือเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ที่เป็นขอทานเข้ามาดีสนิท ผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนมากยังรายงานว่าเห็นเด็กเก็บขยะ (ร้อยละ 49) ทำงานในร้านอาหารหรือในโรงแรม

1 ธรรมชาติของหัวข้อการสำรวจและเครื่องมือมีความหมายว่าข้อค้นพบบางประการสะท้อนการรับรู้ของผู้ตอบคำถามมากกว่าจะทำให้สถานการณ์จริงของเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว ณ จุดหมายปลายทางในภูมิภาค

(ร้อยละ 48.5) และแสดงการละเล่นบนท้องถนน (ร้อยละ 38) หลายคนยังบอกว่าเห็นเด็กและเยาวชนทำงานเป็นมัดคูเตล็ก (ร้อยละ 25.5) และที่น่าเป็นห่วงที่สุด คือในอุตสาหกรรมการขายบริการทางเพศ (ร้อยละ 20.5) ผู้เข้าร่วมทุกคนที่บอกว่าเคยพบการแสวงหาประโยชน์ประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ ระบุว่ามันทำให้เขารู้สึกรังเกียจ เศร้าใจ เป็นห่วงหรือกังวล หมดหวัง รู้สึกผิด โกรธและ/หรือผิดหวัง

ผู้ตอบร้อยละ 28.8 บอกว่าเขาคิดว่าพฤติกรรมกรรมการแสวงหาประโยชน์ที่ผสมผสานเหล่านี้เป็นเพราะคนในท้องถิ่นเห็นเป็นเรื่องปกติ หรือไม่ก็ท้องถิ่น (รวมถึงหน่วยงานท้องถิ่น) ที่ทำเป็นมองไม่เห็น การรับรู้ทำให้มีความกังวลในสิ่งสำคัญหลากหลาย สิ่งหนึ่งคือ มันได้สร้างมาตรฐานพฤติกรรมที่ต่ำมากที่ทำให้นักท่องเที่ยวลงความเห็นและอาจจะมีผลกระทบต่อความสมัครใจของนักเดินทางในการเข้าไปมีส่วนร่วมหรือแทรกแซงกรณีที่น่าสงสัยว่าจะเป็นการแสวงหาประโยชน์/การล่อลวงละเมิดเด็ก ในทางตรงกันข้าม ความคิดที่ว่าชุมชนไม่เอาผิดหรือยอมรับการล่อลวงละเมิดและการแสวงหาประโยชน์เด็กเป็นภาพลักษณ์ที่ติดลบอย่างมากต่อการเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว ซึ่งท้ายที่สุดแล้วอาจจะส่งผลร้ายต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวจะไม่ยอมให้มีการล่อลวงละเมิดและ/หรือการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว และจะมีผลกระทบอย่างมีนัยยะต่อภาพลักษณ์ของสถานที่ที่นักท่องเที่ยว (และนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพ) จะพัฒนาความรู้สึกต่อไปได้ ผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนมากรายงานว่าได้แบ่งปันข้อกังวลเกี่ยวกับเด็กในภูมิภาคที่ถูกแสวงหาประโยชน์หรือล่อลวงละเมิดกับเพื่อนฝูง ครอบครัวและเพื่อนร่วมงานที่ประเทศของตน ผู้ตอบจำนวนมากยังตอบว่าเขาจะตัดสถานที่ที่เี่ยวให้สั้นลงหรือจะไม่กลับไปสถานที่บางแห่งซึ่งเป็นผลมาจากการอาจจะต้องไปเจอสถานการณ์ที่เชื่อว่าเกี่ยวข้องกับล่อลวงละเมิดเด็กและเยาวชน ดังนั้น เพื่อประโยชน์สูงสุดของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งในหน่วยงานส่วนท้องถิ่นและระดับประเทศ เราจะต้องคอยระบุประเด็นเหล่านี้และรับรองว่าเด็กได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการล่อลวงละเมิดทุกรูปแบบในธุรกิจท่องเที่ยวในภูมิภาค

ผู้เข้าร่วมร้อยละ 53.2 บอกว่าพวกเขาไม่ซื้อสินค้า/บริการจากเด็ก **ร้อยละ 78.7** ระบุว่าเขาไม่ให้เงินกับเด็กหรือเยาวชนที่มาขอทาน สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวที่เข้าร่วมการสำรวจได้แสดงความตระหนักรู้ที่สมเหตุสมผลในระดับหนึ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ขายของหรือขอเงินนักท่องเที่ยว เหตุผลที่ให้กันบ่อยเมื่อจะหลีกเลี่ยงการโต้ตอบประเภทนี้กับคนหนุ่มคนสาวคือการไม่ส่งเสริมวัฒนธรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่ยั่งยืนให้เกิดขึ้นและ/หรือหลีกเลี่ยงที่จะ

ทำให้เด็กหรือคนหนุ่มสาวต้องไปอยู่ในสถานการณ์ “ที่มีความเสี่ยง” ผู้เข้าร่วมสำรวจจำนวนมากจะเป็นผู้ที่มีความรู้อย่างดีเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าเด็กขอทาน และ/หรือชายของบนท้องถนนจะไม่ได้เรียนหนังสือและอยู่ในความเสี่ยงต่อการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิด หลายคนยังพูดว่าการขอทานไม่ใช่เป็นการเสริมสร้างพลังอำนาจ หรือพูดถึงแม้กระทั่งวิธีที่จะหยุดวงจรความยากจนเสียด้วยซ้ำ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ผู้ตอบจำนวนมากยังอ้างอิงถึงสิ่งที่เขาเรียนรู้ว่าเป็นทางเลือกที่ดีกว่า เช่น การให้เงินกับองค์กรการกุศลท้องถิ่นหรือให้อาหารแก่เด็กแทน

ผู้ตอบแบบสำรวจเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.5) รู้สึกว่าเขามีส่วนรับผิดชอบบางประการต่อเด็กและเยาวชนท้องถิ่นที่ตนเดินทางไป

ผู้ตอบบางส่วนดูเหมือนจะมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจนในการจัดการกับเด็กที่มาขอทานหรือชายของและบริการในภูมิภาค และหลายคนได้พยายามเพื่อรับรองว่าการกระทำของตนกับเด็กเป็นไปตามหลักจริยธรรม ผู้ตอบจำนวนหนึ่งกล่าวว่าเคยดำเนินการเชิงรุกเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ยากไร้ และหลายคนระบุว่าเขามีความต้องการจะช่วยอย่างแท้จริงในขณะที่อยู่ในภูมิภาค อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้ตอบเหล่านั้นที่ได้พยายามจะช่วยเหลือคนในท้องถิ่น (และโดยเฉพาะเด็กท้องถิ่น) ดูเหมือนจะไม่แน่ใจว่าการกระทำของตนจะเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดได้หรือไม่ มีการกล่าวถึงข้อสงสัยและความไม่แน่ใจเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุดที่จะแสดงออกถึงการมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในภูมิภาคนี้

มีผู้ตอบแบบสำรวจเพียงร้อยละ 19.5 ที่รู้สึกว่าตนเองมีข้อมูลเพียงพอในการปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนท้องถิ่นที่ได้พบในสถานที่สาธารณะ แต่มีผู้ตอบอีกมากที่ระบุว่าต้องการจะทราบมากขึ้นเกี่ยวกับสถานการณ์และวิธีการที่จะช่วยเหลือ

ผู้เข้าร่วมการสำรวจร้อยละ 84.8 บอกว่าเขาต้องการจะทราบเกี่ยวกับวิธีการปกป้องคุ้มครองเด็กและป้องกันการแสวงหา

ประโยชน์ในภูมิภาค จำนวนใกล้เคียงกันนี้บอกว่าต้องการจะทราบเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น การแต่งกายและความประพฤติที่เหมาะสม (ร้อยละ 83.3) และวิธีที่นักท่องเที่ยวสามารถสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่นได้ (ร้อยละ 83) เช่นเดียวกัน เมื่อถามว่านโยบายทางธุรกิจเพื่อการปกป้องคุ้มครองเด็กจะมีอิทธิพลต่อนิสัยการซื้อของของเขาหรือไม่ ผู้ตอบร้อยละ 94.8 ตอบว่ามีอิทธิพล

ความเป็นมาของงานศึกษา

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของโลก ธุรกิจท่องเที่ยวมีผลกระทบเชิงเศรษฐกิจที่สำคัญต่อภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจของประเทศกัมพูชา ลาว ไทยและเวียดนาม ที่มีอัตราการไปเยือนของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นแบบทวีคูณในรอบหลายสิบปีที่ผ่านมา ในปี พ.ศ. 2554 กัมพูชามีผู้เดินทางเข้าประเทศมากกว่า 2.8 ล้านคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 15 เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2553 ดังนั้น ในปีเดียวกันนี้เอง ก็มีรายได้รวมจากธุรกิจท่องเที่ยวประมาณ 1,912 ล้านดอลลาร์สหรัฐ² เช่นเดียวกัน มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปประเทศลาวเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอระหว่างปี พ.ศ. 2533-2553 ด้วยอัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 20.67ต่อปี³ ในปี พ.ศ. 2554 ประเทศลาวต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่มาเยือนมากกว่า 2.7 ล้านคน ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 8 ในปี พ.ศ. 2553⁴ ด้วยการเติบโตที่คงที่เช่นนี้ ประเทศไทยต้อนรับนักท่องเที่ยวมากถึง 19 ล้านคนในปี พ.ศ. 2554 ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 19.84 จากปี พ.ศ. 2553 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากประเทศมาเลเซีย จีนและญี่ปุ่น และมีรายได้จากการท่องเที่ยวรวม 23 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 23.92 จากปี พ.ศ. 2553⁵ สุดท้าย ในปี พ.ศ. 2554 ประเทศเวียดนามรับนักท่องเที่ยวมากกว่า 6 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2553 ร้อยละ 19.1 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากประเทศจีน สหรัฐอเมริกา และเกาหลีใต้⁶

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การเติบโตนี้ส่งผลประโยชน์ให้กับเศรษฐกิจ และภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นจึงยินดีต่อการเติบโตนี้ จากข้อมูลของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก ในปี พ.ศ. 2554 ธุรกิจท่องเที่ยวมีอัตราสูงขึ้นร้อยละ 9.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศกัมพูชา และร้อยละ 5.8 ของประเทศลาว (หากคิดถึงผลกระทบของการท่องเที่ยวในเชิง "ชักร่น" หรือ "ทางอ้อม" ด้วยแล้ว จะมีมากถึงร้อยละ 22.1 และ 18.2 ตามลำดับ)⁷ เช่นเดียวกัน ธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศไทยมีอัตราร้อยละ 7.1 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และร้อยละ 4.3 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเวียดนาม⁸ จึงไม่น่าแปลกใจ ที่ธุรกิจท่องเที่ยวยัง

- 2 ข้อมูลจากรัฐบาลกัมพูชา (2555), นำเสนอต่อคณะกรรมการประสานงานโครงการเด็กปฐมวัย, กรุงเทพฯ, 10 กรกฎาคม 2555
- 3 ข้อมูลส่วนนี้ได้มาจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2553) 2553 รายงานเชิงสถิติเรื่องการท่องเที่ยวในลาว กองการวางแผนและการประสานงาน แผนกสถิติการท่องเที่ยว
- 4 ข้อมูลจาก สปป.ลาว (2555), นำเสนอต่อคณะกรรมการประสานงานโครงการเด็กปฐมวัย, กรุงเทพฯ, 10 กรกฎาคม 2555
- 5 ข้อมูลจากรัฐบาลไทย (2555), นำเสนอต่อคณะกรรมการประสานงานโครงการเด็กปฐมวัย, กรุงเทพฯ, 10 กรกฎาคม 2555
- 6 ข้อมูลจากรัฐบาลเวียดนาม (2555), นำเสนอต่อคณะกรรมการประสานงานโครงการเด็กปฐมวัย, กรุงเทพฯ, 10 กรกฎาคม 2555
- 7 สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทาง และการท่องเที่ยว 2555: กัมพูชาและสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทางและการท่องเที่ยว 2555: ลาว, www.wttc.org/research/, ข้อมูล ณ 27/9/12
- 8 ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ : สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทางและการท่องเที่ยว 2555: ประเทศไทย และสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทาง และการท่องเที่ยว 2555: เวียดนาม, www.wttc.org/research/, ข้อมูล ณ 27/9/12

เป็นตัวช่วยสำคัญในการว่าจ้างงานในประเทศเหล่านี้ ในปี พ.ศ. 2554 ตำแหน่งงานกว่า 607,000 ตำแหน่ง (คิดเป็นร้อยละ 8.0ของการว่าจ้างงานทั้งหมด) ในกัมพูชามีการเดินทางและการท่องเที่ยวเป็นตัวช่วยโดยตรง และในสปป.ลาว การท่องเที่ยวทำให้เกิดงานร้อยละ 4.9 ของการว่าจ้างงานทั้งหมด (เท่ากับ 143,500 งาน) ส่วนในประเทศไทย "การเดินทางและการท่องเที่ยวทำให้เกิดงาน 1,833,000 งาน" (เท่ากับร้อยละ 4.7 ของการว่าจ้างงานทั้งหมด) และการท่องเที่ยวในเวียดนามก่อให้เกิดงาน 1,832,500 งาน (หรือร้อยละ 3.7 ของการว่าจ้างงานทั้งหมด) คาดการณ์กันว่าในแต่ละประเทศเหล่านี้ การท่องเที่ยวที่ส่งเสริมเศรษฐกิจ (รวมทั้งการว่าจ้างงาน) จะยังคงเพิ่มขึ้นต่อไปในอนาคต⁹

แม้ว่าเราจะไม่สามารถละเลยความสำคัญต่อการส่งเสริมทางเศรษฐกิจได้ แต่ก็ควรระวังที่เกินไปให้ได้ว่าในขณะที่ธุรกิจท่องเที่ยวมีศักยภาพส่งเสริมในเชิงบวกอย่างสำคัญต่อประเทศเจ้าบ้าน มันสามารถนำไปสู่ปัญหาทางสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมสำคัญ ปัญหาดังกล่าวจะขยายตัวไปตามบริบทของการพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวที่เติบโตอย่างรวดเร็วและมักจะปราศจากการวางแผนและการติดตาม หนึ่งในข้อกังวลสำคัญของโครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย (จะพูดถึงมากขึ้นด้านล่าง) คือวิธีที่ธุรกิจท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อชีวิตของเด็ก จากปัจจัยดึงดูด ทางเศรษฐกิจของภาคส่วนการท่องเที่ยว มีความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างธุรกิจท่องเที่ยวและการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก เด็กและครอบครัวที่มีความเปราะบางมักจะถูกดึงดูดไปยังสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อหารายได้ ซึ่งอาจจะหมายถึงการยอมละทิ้งการดำรงชีพแบบที่เคยเป็นมา ความผูกพันกับชุมชน และ/หรือเครือข่ายการช่วยเหลือทางสังคม ยังอาจจะหมายถึงเด็กหญิงและเด็กชายอาจจะต้องจบลงที่การทำงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัยหรือมีอันตราย ยิ่งกว่านั้น เด็ก ๆ ที่หารายได้จากนักท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ของแรงงานเด็ก มีความเป็นไปได้น้อยที่จะได้เรียนหนังสือ และต้องเผชิญกับความเปราะบางสูงขึ้นต่อรูปแบบต่าง ๆ ของการแสวงหาประโยชน์ รวมถึงการแสวงหาประโยชน์ทางเพศและการล่วงละเมิด เนื่องจากมีกลไกการปกป้องคุ้มครองเด็กเหล่านี้ น้อยมาก เด็ก ๆ ตกเป็นเป้าหมายของผู้ล่วงละเมิดเด็ก รวมทั้งนักเดินทางผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็ก¹⁰

หลักฐานเปรียบเทียบจากรายกรณีที่ระบุและรายงานจากภูมิภาคนี้แสดงให้เห็นว่านักเดินทางผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็กมีเป้าหมายที่เด็กซึ่งทำงานตามท้องถนนหรือในสถานที่ธุรกิจในจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวที่ไม่เป็นทางการต่าง ๆ¹¹ นอกจากนี้ ผู้กระทำผิดอาจจะเข้าถึงเด็กที่มีความเปราะบางที่ไม่ได้รับการตรวจตรา ด้วยการเข้าไปทำงานในโรงเรียนหรือสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า โดยปราศจากการตรวจสอบ

9 ดูข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ : สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทางและการท่องเที่ยว 2555: กัมพูชา และสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทาง และการท่องเที่ยว 2555: ลาว, สภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทางและการท่องเที่ยว 2555: ไทย และสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (2555) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของการเดินทาง และการท่องเที่ยว 2555: เวียดนาม, www.wttc.org/research/, ข้อมูล ณ 27/9/12

10 นักเดินทางผู้กระทำผิดทางเพศกับเด็กเป็นบุคคลที่เดินทางออกนอกประเทศและไปล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก

11 โครงการเสาหลักการป้องกันเด็กปฐมวัย (2554) การทบทวนวรรณกรรม, ไม่ตีพิมพ์

และการป้องกัน บางครั้ง อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังอำนวยความสะดวกให้ผู้กระทำความผิดเข้าถึงเด็กหญิงและเด็กชาย และอาจทำให้เกิดการแสวงหาประโยชน์โดยไม่เจตนา สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ทั้งในสถานประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวต่าง ๆ (เช่น โรงแรม ร้านอาหาร บาร์ ตลาดและสถานบันเทิง) และภายในสถานประกอบการที่เรียกว่า “ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ” หรือ “การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม” ตัวอย่างเช่น “การท่องเที่ยวสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า” ที่ที่นักท่องเที่ยวได้รับอนุญาตให้ไปเยือนและมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในความดูแลของสถาบัน¹², ก็ทำให้เด็กตกอยู่ในความเสี่ยงต่อการแสวงหาประโยชน์ได้ “การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัคร”¹³, ในรูปแบบต่าง ๆ ก็ไม่ต่างกัน มักจะขาดการตรวจสอบอย่างเพียงพอกับผู้ใหญ่ที่ทำงานกับเด็ก และ “โฮมสเตย์” ที่มีผู้ใหญ่แปลกหน้ามาอยู่ภายในชุมชนมีการติดต่อกับเด็กในท้องถิ่นโดยขาดการดูแล

ด้วยความพยายามที่จะปกป้องคุ้มครองเด็กจากการล่วงละเมิดทางเพศในการเดินทางและการท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชา สปป.ลาว ไทยและเวียดนาม รัฐบาลออสเตรเลียได้ทำงานตามความริเริ่มโครงการการป้องกันและการปกป้องคุ้มครองเด็กปฐมวัย ซึ่งดำเนินงานโดยองค์กรศุนนิมิต สำนักงานป้องกันยาเสพติดและปราบปรามอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ และองค์กรตำรวจสากล (INTERPOL) ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของความริเริ่ม องค์กรศุนนิมิตทำงานร่วมกับชุมชนและภาครัฐเพื่อป้องกันเด็กหญิงและเด็กชายไม่ให้ตกเป็นผู้เสียหายจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในการเดินทางและการท่องเที่ยว และเพื่อสร้างวิถีปฏิบัติและความริเริ่มของ “ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก” เพื่อบรรลุเป้าหมายดังกล่าว เมื่อเร็ว ๆ นี้องค์กรศุนนิมิตได้เผยแพร่แบบสำรวจออนไลน์ไปยังนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศเพื่อตรวจสอบการรับรู้และความเข้าใจของนักเดินทางเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก และประสบการณ์และการพบปะกับเด็กในประเทศเหล่านี้

องค์กรศุนนิมิตให้คำจำกัดความของธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กว่าเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่

1. รับทราบถึงบทบาทสำคัญของธุรกิจท่องเที่ยวและผลกระทบต่อแสวงหาประโยชน์จากเด็ก
2. รับผิดชอบในการลดผลกระทบที่เป็นอันตรายให้น้อยลง (ทั้งทางตรงและทางอ้อม) ต่อเด็กที่มี ความเปราะบาง

12 อาจจะมีทัศนคติที่แตกต่างการเสนอโอกาสให้คนเข้ามาสอนภาษาอังกฤษหรือดูแลเด็กสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า เพื่อให้เด็กท่องเที่ยวมีโอกาสเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้าหรือศูนย์ดูแลเด็ก ในหลาย ๆ กรณี นักท่องเที่ยวจะจ่ายค่าธรรมเนียมในการเยี่ยมเด็กเหล่านี้ด้วย

13 การท่องเที่ยวเชิงอาสาสมัครนี้เป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นรูปแบบเฉพาะของการท่องเที่ยวทางเลือกที่นักท่องเที่ยวได้รับโอกาสไปทำงานอาสาสมัครหรือสถานประกอบการเฉพาะในประเทศจุดหมาย ระยะเวลาของงานอาจจะเป็นวัน สัปดาห์หรือเดือน และผู้ที่เข้าร่วมการเยือนสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้ามักจะจ่ายเงินเพื่อเข้าร่วมทำงาน (บางครั้งอาจจะจ่ายในรูปแบบของเงินทุนเพื่อเป็นค่าอาหารและที่พัก ในกรณีอื่น ๆ ก็มีค่าธรรมเนียมในการเข้าร่วมเช่นกัน) ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โครงการอาสาสมัครที่รู้จักกัน ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็ก วิทยุชุมชนและ/หรือผู้ใหญ่ การทำงานในโครงการพัฒนาชุมชน การทำงานในสถานดูแลสุขภาพ และการทำงานในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและ/หรือสัตว์ป่า อาสาสมัครมักจะอาศัยอยู่ภายใน (และบางครั้งก็กับสมาชิกใน) ชุมชนท้องถิ่น และมีการส่งเสริมและโฆษณาการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของการเป็นอาสาสมัคร

3. มีบทบาทอย่างจริงจังในการเสริมสร้างและรักษาสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยให้กับเด็กทุกคน

ในที่สุดแล้ว ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กจะเป็นหนทางในการแก้ไขปัญหาอย่างยั่งยืนเพื่อรักษาเด็กให้ปลอดภัยจากการล่องล่เมิดในธุรกิจท่องเที่ยว ดังนั้น จึงเป็นวิธีสำคัญที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มุ่งหวังความยั่งยืนและเป็นไปในเชิงบวกจะช่วยกันพัฒนาได้

เพื่อเป็นการช่วยเหลือโครงการเด็กปฐมวัยและหน่วยงานอื่น ๆ ได้สนับสนุนการพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่ปกป้องคุ้มครองสำหรับเด็กในการเดินทางและการท่องเที่ยว มีการจัดทำการศึกษาที่ประกอบไปด้วยคำถามเปิดและปิดท้ายขึ้นในระหว่างเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน พ.ศ. 2555 รายงานนี้จะสรุปภาพรวมของการวิจัยและการอภิปรายผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ข้อกำหนดและข้อจำกัดของข้อมูล

ตัวอย่างแบบสำรวจมีความโน้มเอียงในเรื่องอายุ เพศสถานะ สัญชาติและอาจจะมีมากในเรื่องประเภทของนักเดินทาง ผลที่ได้รับมาจากข้อเท็จจริงในลักษณะของแบบสำรวจภาษาอังกฤษออนไลน์และเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ที่มีเป็นที่นิยมกับนักเดินทางอิสระ การกลั่นกรองผ่าน Intrepid Travel มักจะมีความหมายว่าผู้ตอบส่วนมากมีความรู้เกี่ยวกับการเดินทางที่มีความรับผิดชอบ (ซึ่งสิ่งนี้เป็นความภาคภูมิใจของ Intrepid)¹⁴ ระยะเวลาของการเก็บข้อมูลเป็นเวลา 1 เดือน ได้ผลออกมาไม่มากนัก คือ ตัวอย่างจำนวน 316 ตัวอย่าง แต่ก็เชื่อว่าขาดน้อยเสียทีเดียว ดังนั้น ความสามารถในการวินิจฉัยเชิงสถิติจากตัวอย่างการสำรวจกับจำนวนประชากรจึงมีข้อจำกัด ถึงกระนั้นก็ตาม ผลที่ได้จากการสำรวจยังให้จุดเริ่มต้นที่ดีเพื่อการพัฒนายุทธศาสตร์อันเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

ผู้เข้าร่วมในการสำรวจธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก

การสำรวจที่ใช้เวลา 1 เดือนในการเผยแพร่ออนไลน์เป็นภาษาอังกฤษผ่านเว็บไซต์ SurveyMonkey ถูกโฆษณาไปยังผู้เข้าร่วมที่มีศักยภาพผ่านสื่อสังคมออนไลน์ (เช่น ทวิตเตอร์และเฟสบุ๊ก) เครือข่ายอีเมลจำนวนมาก เวทีทางอินเทอร์เน็ต (เช่น Yammer) และผ่านเว็บไซต์และบล็อกการท่องเที่ยวต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมคนหนึ่งระบุว่าเขาได้ยื่นเกี่ยวกับการสำรวจจากบริษัทตัวแทนการเดินทางเยาวชน STA Travel และมีผู้เข้าร่วมจำนวนหนึ่งเข้าถึงแบบสำรวจหลังจากที่มีบริษัทท่องเที่ยวกลุ่มเล็กของออสเตรเลียทำประชาสัมพันธ์ออกไป นั่นก็คือ Intrepid Travel วิธีการสำคัญที่ผู้เข้าร่วมมากที่สุด (ร้อยละ 38) ที่สมัครเข้าร่วมแบบสำรวจผ่านสื่อสังคมออนไลน์

14 แม้ว่า Intrepid จะทำการตลาดและดำเนินการอยู่ทั่วโลก ด้วยบริษัทเองตั้งอยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย และนี่อาจมีส่วนทำให้มีผู้เข้าร่วมการสำรวจเป็นชาวออสเตรเลียจำนวนมาก (ตามที่แสดงในรูปที่ 3) ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Intrepid และการดำเนินงานของบริษัทได้ที่ www.intrepidtravel.com.

ติดตามมาด้วยจดหมายข่าวของ Intrepid Express (สมาชิกสื่อสิ่งพิมพ์ออกให้กับผู้เข้าร่วมที่เคยท่องเที่ยวหรือคาดว่าจะท่องเที่ยวเกี่ยวกับ Intrepid) (ร้อยละ 3) เครือข่ายอีเมลรายบุคคล (ร้อยละ 25.6) รวมขนาดตัวอย่างการคัดเลือกด้วยตัวเองของผู้เข้าร่วมจำนวน 533 คน จาก 533 คน มีเพียง 442 คนที่เคยเดินทางไปยังประเทศกัมพูชา สปป.ลาว ไทยและ/หรือ เวียดนามในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา ส่วนที่เหลือถูกตัดออกเพราะขาดความรู้ส่วนตัวที่เป็นปัจจุบัน และ/หรือประสบการณ์ของการเดินทางไปยังภูมิภาค ในขณะเดียวกัน ผู้เข้าร่วมยังตอบคำถามไม่ครบทุกข้อ จำนวนผู้เข้าร่วมสุดท้ายจึงเหลือ 316 คน

ผู้เข้าร่วมเหล่านี้เดินทางไปที่ใดและเพราะเหตุใด

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ที่เก็บมาได้ระหว่างการสำรวจเปิดเผยให้เห็นว่าผู้เข้าร่วมการสำรวจส่วนใหญ่ (ร้อยละ 71.4) เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 30-39 (ร้อยละ 40.66) และพวกเขาใช้เวลาเฉลี่ย 1-4 สัปดาห์อย่างน้อยในหนึ่งในประเทศจุดหมายเหล่านี้ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา ประเทศที่ไปเยือนมากที่สุดคือประเทศไทย ตามมาด้วยกัมพูชา เวียดนามและ สปป.ลาว (ดูรูปที่ 1) ผู้เข้าร่วมการสำรวจส่วนมากระบุว่าเขาเคยเดินทางไปภูมิภาคนี้ในวันหยุดพักผ่อน (ร้อยละ 59.7) อย่างไรก็ตาม มีจำนวนหนึ่งที่ไม่ไปด้วยเรื่องธุรกิจและงานเป็นหลัก (ร้อยละ 26.8) ผู้อื่นระบุว่าจุดประสงค์หลักในการเดินทางของเขาคือการไปเยี่ยมครอบครัวหรือเพื่อน (ร้อยละ 5) เพื่อการศึกษาหรือฝึกงาน (ร้อยละ 1.8) ไปทำงานพัฒนา (ร้อยละ 0.8) ไปด้วยเหตุผลทางศาสนา (ร้อยละ 0.5) หรือไปทำงานอาสาสมัคร (ร้อยละ 2.9) เพื่อให้ทันกับแนวโน้มการท่องเที่ยวร่วมสมัย (ซึ่งจะมีความหลากหลายมากขึ้นในเรื่องแรงจูงใจและประเภทของการเดินทางที่นักท่องเที่ยวผสมผสานเข้าด้วยกัน) ผู้เข้าร่วมจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ 4.7) ยังระบุว่าการเดินทางของเขาจะมีจุดประสงค์ร่วม (เช่น การร่วมงานอาสาสมัครเข้ากับการเดินทางหรือธุรกิจและการเดินทางเพื่อการพักผ่อน)

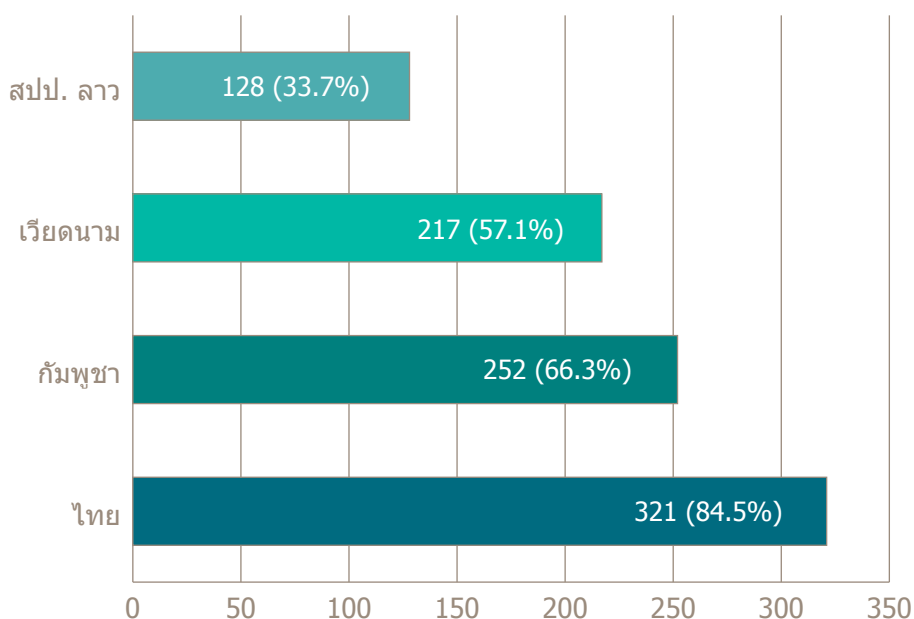
มีสิ่งที่น่าสนใจ คือ ผู้เข้าร่วมร้อยละ 29.2 เคยไปเยือนเพียงประเทศเดียวในภูมิภาคนี้ ร้อยละ 21.3 ของผู้เข้าร่วมเคยไปมาแล้วทั้ง 4 ประเทศในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 28.2 เคยไปมาแล้ว 3 ใน 4 ประเทศ ร้อยละ 21.3 เคยไปมาแล้ว 2 ประเทศ และคำตอบเชิงคุณภาพจำนวนหนึ่งระบุว่าผู้เข้าร่วมการสำรวจบางคน (ไม่ว่าจะเคยไปมาแล้ว 1 2 3 หรือ 4 ประเทศก็ตาม จะกลับไปภูมิภาคนี้อีกครั้งหนึ่ง) ประเทศหลากหลายเหล่านี้และในกรณีการไปท่องเที่ยวซ้ำสามารถให้คำอธิบายได้บางส่วนโดยผู้เข้าร่วมที่มีความสำคัญมากกว่า ซึ่งเคยเป็นผู้อาศัยในประเทศเอเชียแปซิฟิก ตัวอย่างเช่น ผู้อาศัยจากออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (สำหรับเขาแล้ว เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นจุดหมายในการเดินทางที่อยู่ไม่ไกลและสามารถจ่ายได้) โดดเด่นออกมาอย่างชัดเจน¹⁵ เช่นเดียวกับผู้อาศัยรายบุคคลในกัมพูชาและประเทศไทย ที่หลายคนจะเป็นคนที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ - ภายหลังเมื่อมีการเปรียบเทียบประเทศที่อาศัยและประเทศของการสำรวจ¹⁶

15 สิ่งนี้และอัตราที่สูงของผู้เข้าร่วมชาวอเมริกันและอังกฤษสามารถอธิบายได้ด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าแบบสำรวจเป็นภาษาอังกฤษ

16 การตีความที่ยืนยันด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า ผู้เข้าร่วมร้อยละ 9.7 เคยไปกัมพูชานานกว่า 6 เดือน และผู้เข้าร่วมการสำรวจร้อยละ 4.2 เคยไปประเทศไทยนานกว่า 6 เดือน

ในทางตรงกันข้าม จากอัตราส่วนของผู้อาศัยชาวอเมริกันและอังกฤษยังมีส่วนร่วมในการสำรวจ (ซึ่งหลายคนไม่ได้ทำงานอยู่ต่างประเทศหรืออยู่ใกล้กับจุดหมายปลายทาง) ภูมิภาคนี้เป็นที่นิยมของนักเดินทางทั่วโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเดินทางหนุ่มสาวที่เป็นส่วนใหญ่ของตัวอย่าง (ร้อยละ 66.56 อายุ 30-39 ปี) และหากลงในรายละเอียดเรื่องอายุและประเทศที่อาศัยของผู้เข้าร่วม รูปที่ 2 และ 3 ตามลำดับ)

รูปที่ 1 สัดส่วนของผู้เข้าร่วมแบบสำรวจที่เคยไปแต่ละประเทศ

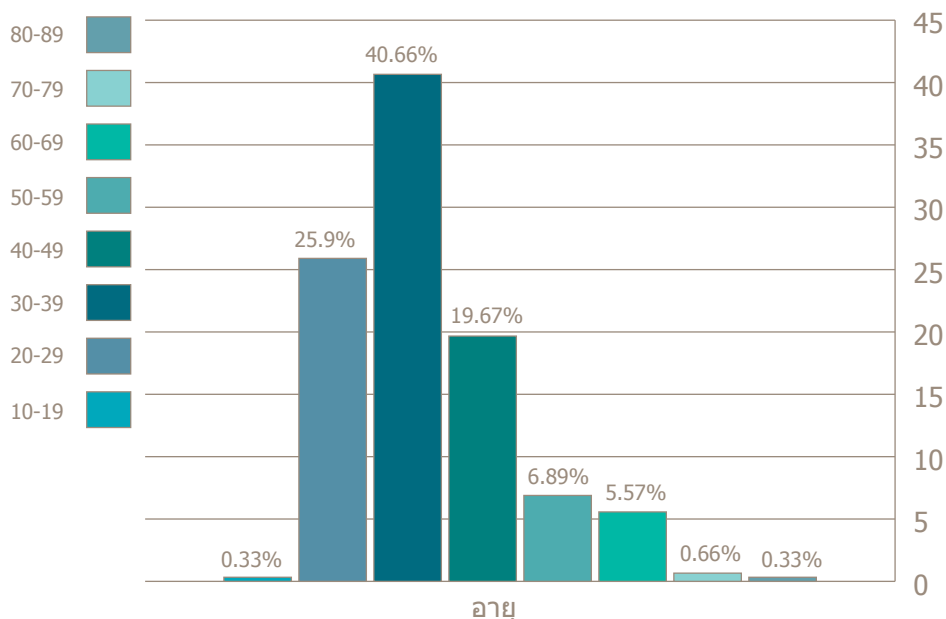
วิธีการและรูปแบบการเดินทาง

ในเรื่องของวิธีการหรือรูปแบบการเดินทางที่ผู้เข้าร่วมการสำรวจเคยใช้ในระหว่างที่อยู่ในภูมิภาค ร้อยละ 58.7 ระบุดตนเองเพราะเป็น “การเดินทางแบบอิสระ” ร้อยละ 13.4 บอกว่าเดินทางแบบ “นักเดินทางสะพายเป้” เป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 21.8 ระบุนำไปกับบริษัททัวร์ (หลายคนไปกับ Intrepid) และร้อยละ 17.3 ระบุนำไปกับวิธีการหรือรูปแบบที่หลากหลายในภูมิภาค (บางครั้งเป็นการเดินทางด้วยวิธีต่าง ๆ กลับไปกลับมา)¹⁷ นอกจากนี้ ร้อยละ 17.6 กล่าวว่าพวกเขาเคยเดินทางใช้เวลาส่วนใหญ่กับคู่ของตน และ/หรือกับครอบครัว ร้อยละ 5.8 เคยเดินทางไปกับเพื่อน และร้อยละ 9.2 เคยเดินทางไป

17 คำศัพท์เฉพาะที่นักเดินทางใช้อธิบายวิธีการเดินทางมักจะคลุมเครือและตัวบ่งชี้ก็มีความหมายต่างกันไปกับผู้ฟังที่หลากหลาย ที่จริงแล้ว มีหลักฐานบางอย่างของผู้เข้าร่วมการสำรวจในครั้งนี้ที่รวมการเดินทางแต่ละครั้งเข้ากับการเดินทางที่ไม่เป็นทางการหรือการเดินทางที่ขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยววันนอยลง (ในความหมายทั่วไป) และรวมกับการเดินทางตามลำพังด้วย ในการตีความสถิติเหล่านี้ ควรระวังชี้ว่าคำว่าสะพายเป้และการเดินทางที่เป็นอิสระมักจะใช้สลับกันและในบางกรณี การอ้างอิงถึง “การสะพายเป้” มักจะบ่งบอกถึงการสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมและการระบุถึงอัตลักษณ์ (ที่เป็นนักเดินทางสะพายเป้/ส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมสะพายเป้) มากกว่าจะเป็นนิสัย/วิธีปฏิบัติเฉพาะตัว อย่างไรก็ตาม มีความแตกต่างอย่างชัดเจนในตัวอย่งนี้ระหว่างผู้ที่ไปกับบริษัททัวร์และไม่ไปกับบริษัททัวร์

กับเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนร่วมรุ่น อีกครั้งหนึ่งที่นักเดินทางหนุ่มสาวจำนวนมากที่เป็นตัวแทนในการสำรวจ¹⁸ ไม่ประหลาดใจเลยที่นักเดินทางอิสระหรือสะพายเป้จำนวนมากมีความโดดเด่น วิธีนี้เป็นวิธีการเดินทางที่เป็นที่นิยมในหมู่เพื่อนร่วมงานนักเดินทางหนุ่มสาว แนวโน้มเดียวกันนี้ (นักเดินทางหนุ่มสาวและนักเดินทางอิสระ) อาจจะช่วยอธิบายการมีอยู่ของสื่อออนไลน์และคู่มือวางแผนการเดินทาง

รูปที่ 2: การแจกแจงช่วงอายุของผู้เข้าร่วม

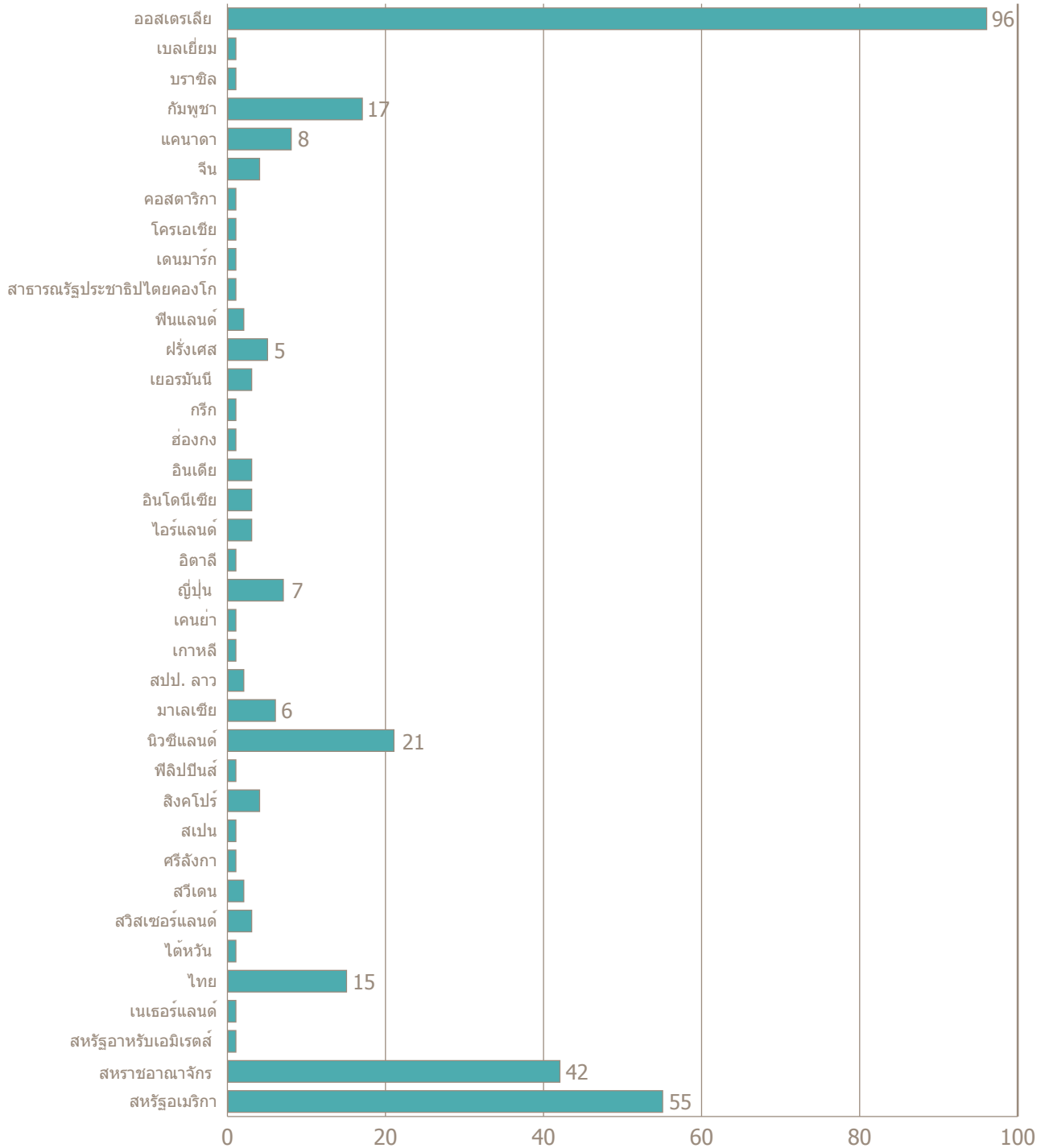
การวางแผนการเดินทางและการใช้สื่อการเดินทาง

เมื่อถามว่าเขาใช้สื่ออะไรในการวางแผนการเดินทางไปยังภูมิภาค ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ (ร้อยละ 72.4) ระบุว่าใช้เว็บไซต์การเดินทางและ 'apps'¹⁹ รองจากสื่อเว็บไซต์ คือคู่มือ ที่มีนักท่องเที่ยวที่ร่วมการสำรวจใช้ถึง ร้อยละ 66.6 แหล่งข้อมูลอื่นที่ผู้ตอบแบบสำรวจจะระบุว่ามีประโยชน์ (แต่ใช้น้อย) ได้แก่ ตัวแทนบริษัทการเดินทาง มีคฤหาสน์ และบทย่อการเดินทาง สายการบิน เว็บไซต์การจองที่พัก (เช่น Agoda, Expedia และ Hostel World) และการบอกต่อของเพื่อนและครอบครัว เว็บไซต์การเดินทางที่จัดทำโดยนักเดินทาง (เช่น Trip Advisor และ Travelfish) ก็ได้รับการกล่าวขานอยู่บ่อย ๆ จากคำแนะนำทั้งหมดข้างต้นที่บอกว่าในขณะนี้อาจจะมียุคสมัยในการสำรวจ (กับตัวอย่าง จำนวนเฉลี่ยผู้หญิงที่มากขึ้น คนหนุ่มสาว คนออสเตรเลีย)

18 ตามที่ได้ระบุแล้วว่านี่อาจจะเป็นผลมาจากการที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นที่นิยม (ซึ่งจะมองว่าเป็นจุดหมายของการเดินทางที่ผจญภัย) ในหมู่นักเดินทางหนุ่มสาว ในทางตรงกันข้าม อาจจะได้รับอิทธิพลจากข้อเท็จจริงที่ว่า การสำรวจที่ส่งเสริมกันอย่างมากในสื่อสังคมออนไลน์ – สิ่งแวดล้อมที่มีการบันทึกเรื่องราวหรือช่องว่างระหว่างวัยเป็นอย่างดี

19 การใช้ชุดโปรแกรมทั่วไปบนโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา

รูปที่ 3: ประเทศพำนักอาศัยของผู้เข้าร่วม

นักเดินทางอิสระ/สะพายเป้และคนที่ทำงานอยู่ต่างประเทศ/คนทำงานองค์กรเอกชน มีความโดดเด่นขึ้นมา) ยังมีความหลากหลายในเรื่องแรงจูงใจในการเดินทาง รูปแบบ/วิธีการเดินทาง สัญชาติและกลุ่มอายุที่เป็นตัวแทนในข้อมูลชั้นต้นนี้ สิ่งนี้สำคัญเมื่อพิจารณาโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบหรือจุดประสงค์ของการเดินทาง อายุหรือเพศ ผู้เข้าร่วมการสำรวจส่วนมากรายงานถึงปฏิสัมพันธ์บางอย่างกับชุมชนท้องถิ่นในประเทศที่ไปเที่ยวและกับเด็กเป็นพิเศษ

ข้อสังเกตและการพบกับเด็กในภูมิภาค

จากผู้เข้าร่วมการสำรวจ 361 คนที่ตอบคำถามเกี่ยวข้อสังเกตและปฏิสัมพันธ์กับและคนหนุ่มสาวในภูมิภาค ส่วนใหญ่ระบุว่าเขาเคยเกี่ยวข้องกับเด็ก/คนหนุ่มสาวในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ส่วนมากจะเป็นในรูปของมีประสบการณ์หรือคนหนุ่มสาวเข้ามาขายของที่ระลึกหรือขอเงิน (ผู้เข้าร่วมรายงานร้อยละ 85 และ 81.2 ตามลำดับ รูปที่ 4) จำนวนมากยังรายงานว่าเห็นเด็ก ๆ เก็บขยะ (ร้อยละ 49) ทำงานในร้านอาหารหรือโรงแรม (ร้อยละ 48.5) และแสดงการละเล่นตามถนน (ร้อยละ 38) จำนวนมากยังกล่าวว่าเคยเห็นเด็กหรือเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ทำงานเป็นมัคคุเทศก์ (ร้อยละ 25.5) และที่น่าเป็นห่วงที่สุด คือ ทำงานในอุตสาหกรรมบริการทางเพศ (ร้อยละ 20.5)

ปฏิสัมพันธ์อย่างอื่นที่รายงานบ่อย ๆ ได้แก่ การพูดคุยและการเล่นกับเด็ก กล่าวโดยรวมความคิดเห็นดังต่อไปนี้มิให้เห็นอยู่ทั่วไป

บ่อยครั้งที่พวกเขา [เด็ก] เข้ามาหาและต้องการจะฝึกภาษาอังกฤษ และฉันก็ตั้งใจที่ได้พูดคุยด้วยในเรื่องชีวิตของเขา (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 35 ปี)

เราพูดคุยกับเด็กตามชนบทเพราะเขามาหาเรา เขาตื่นเต้นที่ได้พบและต้อนรับเรา (ผู้หญิง โครเอเชีย อายุ 30 ปี)

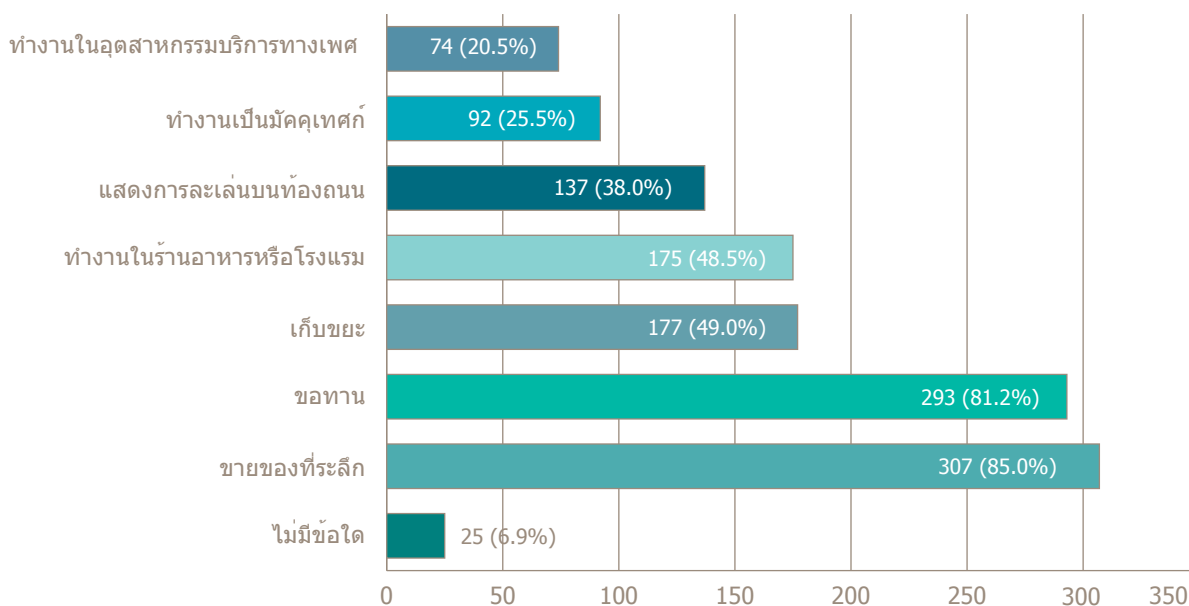
มีเด็กสาวเข้ามาหาฉันในขณะที่ฉันกำลังอ่านหนังสือในสวนสาธารณะ ในอายุขนาดนี้ เธอพูดภาษาอังกฤษได้ดีและฉันก็ช่วยเหลือเลี้ยงปลาในบ่อน้ำ (ผู้หญิง สหราชอาณาจักร อายุ 37 ปี)

เด็ก ๆ ร้องออกมาจากบ้านมาต้อนรับคุณและทำเวฟ... (ผู้ชาย คอสตาริกา อายุ 43 ปี)

หลายครั้ง จะมีการเน้นย้ำในข้อเท็จจริงที่นักท่องเที่ยวพูดคุย/เล่นกับเด็ก เพราะเด็กเข้ามาหาพวกเขา (ไม่ใช่พวกเขาไปหาเด็ก) ในลักษณะเดียวกันนี้ ผู้ที่รายงานว่าถ่ายภาพเด็กมักจะระบุว่าเขาทำไปเพราะเด็กขอร้อง (ไม่ว่าจะด้วยมีนัยยะหรือไม่ก็ตาม) หรืออย่างน้อยก็ทำให้เด็กสนุกและเพลิดเพลิน ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมรายงานว่า “[เด็ก] ตั้งท่าถ่ายรูปอย่างมีความสุขในขณะที่ [เรา] เดินถ่ายรูปในหมู่บ้าน” และพวกเขาใช้เวลา “พูดคุยกับเด็กและถ่ายรูปและให้ดูจากหน้าจอของกล้อง” ผู้เข้าร่วมบางคนรายงานว่าเขาซีจรรย์านให้คนในท้องถิ่นซ่อนถ่าย (ในหมู่บ้านใน สปป.ลาว) คนท้องถิ่นก็เชิญเขาไปรับประทานอาหารกับเขาและครอบครัว ผู้เข้าร่วมผู้นี้สังเกตว่า “เด็ก ๆ ให้ความสนใจพวกเราและนำกล้องของเราไปถ่ายรูป” (ข้อความเน้นจากผู้ตอบ)

ผู้เข้าร่วมการสำรวจคนอื่น ๆ รายงานว่าพวกเขาพูดคุยกับเด็กตอนไปเยี่ยมโรงเรียน ในขณะที่สอนภาษาอังกฤษ หรือมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในขั้นตอนการว่าจ้างงานหรืองานอาสาสมัครในภูมิภาค นอกจากนี้ ก็มีการพบกับเด็กในขณะที่ไปเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า หรือโปรแกรมโฮมสเตย์ และในกรณีที่หายาก คือพบกับเพื่อนและสมาชิกครอบครัวของเด็กในภูมิภาค หลายคนในจำนวนนี้รายงานปฏิสัมพันธ์ที่คาดหวังจะให้กิจกรรมการท่องเที่ยวที่จัดโดยชุมชน ซึ่งผู้เข้าร่วมการสำรวจกล่าวว่าพวกเขามีส่วนร่วมในขณะที่ไปเที่ยวหนึ่งในสี่ประเทศนี้ (ดูรูปที่ 5)

รูปที่ 4: การตอบคำถาม “คุณได้เห็นเด็กหรือเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ทำอะไรดังต่อไปนี้ในภูมิภาคนี้”

โดยทั่วไป ผู้เข้าร่วมแบบสำรวจค่อนข้างจะเปิดเผยการพบปะของเขากับเด็กและหลายคนดูจะมีความทรงจำของปฏิสัมพันธ์ที่เด่นชัดที่พวกเขาได้แบ่งปันออกมา ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมคนหนึ่งเขียนว่าเขาได้ให้ “ลูกกวาด รูปถ่าย ภาพถ่ายและแสดงให้ดูจากหน้ากล้อง” กับเด็ก ๆ

กระนั้นก็ตาม ดังที่ได้กล่าวข้างต้น สิ่งนี้ดูเหมือนจะค่อนข้างซับซ้อนสำหรับผู้เข้าร่วมบางคน และหลายคนจะรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องให้บริบท คำอธิบายหรือพิสูจน์ปฏิสัมพันธ์ของเขากับเด็กในภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการพูดคุยหรือการถ่ายรูปเด็ก

แนวโน้มนี้ ซึ่งบางครั้งบ่งชี้ความตระหนักรู้ในระดับหนึ่งเกี่ยวกับปัญหาที่สืบเนื่องจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว กลายเป็นสิ่งที่น่าสังเกตมากขึ้นเมื่อเกี่ยวข้องกับการพูดคุยของผู้เข้าร่วมในเวลาที่เขาได้ให้ของบางอย่างกับเด็ก (เช่น อาหารหรือเสื้อผ้า) ด้วยความพยายามจะช่วยเหลือ บ่อยครั้งเมื่อจะอธิบายปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ ซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีเจตนาดี ผู้เข้าร่วมสงสัยเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้ทำ และสิ่งที่เขา

ทำแท้งจริงแล้วเป็นการกระทำที่ถูกต้องภายใต้สภาพแวดล้อมเช่นนั้น ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมหญิงคนหนึ่งให้ข้อคิดเห็นว่าในคราวหนึ่งเธอได้พาเด็กไปรับประทานอาหารกลางวันในร้านอาหาร อธิบายว่า

เขาชายของอยู่ข้างถนน และฉันไม่ซื้อของของเขา และท้ายสุด เขาพูดกับฉันว่า "มันไม่ง่ายเหมือนที่คุณพูดหรอก" และเดินร้องไห้จากไป ฉันรู้สึกสงสารเขา และภายหลังที่พบเขาและถามเขาว่าฉันไปพบกับแม่เขาได้ไหม แต่ท้ายที่สุดก็ไม่ได้เรื่อง ฉันจึงพาเขาไปทานอาหารกลางวันแทน – ซึ่งดูเหมือนจะยังเสริมภาพ "ผู้ให้จากตะวันตกที่ยิ่งใหญ่" ทางสติปัญญาที่ฉันพยายามหลีกเลี่ยง" (ออสเตรเลีย อายุ 40 ปี)

ในประเด็นของศีลธรรมและจริยธรรมที่ผู้เข้าร่วมผู้นี้เกี่ยวข้อง (อย่างไม่ต้องสงสัย) กับ "ผู้ให้จากตะวันตกที่ยิ่งใหญ่" ทางสติปัญญา กลับได้รับการเล่าขานจากผู้เข้าร่วมอีกคนหนึ่งถึงการเดินทางของเขาไปยังภูมิภาคนี้ว่า

มีสภาพสตรีในกลุ่ม...ได้นำเสื้อผ้าและอุปกรณ์การเรียนไปให้เด็กในหมู่บ้านลอยน้ำ [แต่ว่า] วิธีที่มีอคติเทศก์แจกให้เด็ก [ในลักษณะที่ทำให้เด็กต้องผลัดใส่และกระโดดแย่งกัน] ทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีเลย (สหรัฐอเมริกา อายุ 40 ปี)

แม้ว่าปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวเหล่านี้จะนำไปเพราะมีเจตนาที่ดี เรายังเห็นจากคำพูดได้ว่าผู้เข้าร่วมยังมีความสงสัยหรือข้อกังวลเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ของเขา กับเด็ก ๆ สำหรับในกรณีหลัง เห็นได้ว่านักท่องเที่ยวยังตรวจสอบตัวแทนอุตสาหกรรมท่องเที่ยวถึงผลกระทบที่มีต่อชุมชนและเด็กในท้องถิ่นเป็นพิเศษ และนักท่องเที่ยวยังคาดหวังว่าตัวแทนจะแสดงความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรมในการเป็นคนกลางระหว่างกลุ่มท่องเที่ยวและคนท้องถิ่น ท้ายที่สุดแล้ว มีการอภิปรายของผู้เข้าร่วมการสำรวจในประเด็นของความรู้สึกไม่แน่ใจหรือความไม่มั่นใจว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรให้ถูกต้องกับเด็กในท้องถิ่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เด็กมาขอทานหรือขายของในภูมิภาคนี้

การประสพกับเด็กที่ขอทานหรือขายของ

จากผู้เข้าร่วมการสำรวจ 316 คนที่ตอบคำถามเกี่ยวกับการพบเด็กที่มาขอทาน มีร้อยละ 78.7 ที่ไม่ได้ให้เงินเด็กหรือเยาวชนที่มาขอทานในภูมิภาค ผู้ที่หลีกเลี่ยงไม่ให้เงินเด็กขอทาน ส่วนใหญ่อธิบายว่าการกระทำของเขาเป็นไปตามแนวคิดความยั่งยืนและความกังวลที่จะต้องลดโอกาสการแสวงหาประโยชน์จากเด็ก ผู้เข้าร่วมเหล่านี้จำนวนมากจะมีความรู้ดีเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าถ้าเด็กขอทานตามท้องถนน มักจะไม่ได้เรียนหนังสือ และอาจจะตกอยู่ในความเสี่ยงต่อการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิด หลายคนยังพูดเกี่ยวกับการขอทานไม่ได้เป็นเสริมพลังอำนาจหรือเป็นวิธีที่จะหยุดวงจรของความยากจน มีจำนวนมากที่ยังอ้างว่ามีสิ่งที่คุณเขารู้ว่าเป็นทางเลือกที่ดีกว่า เช่น การให้เงินองค์กรการกุศลท้องถิ่นหรือให้อาหารแก่เด็กแทน ความคิดเห็นดังต่อไปนี้มีอยู่ทั่วไป

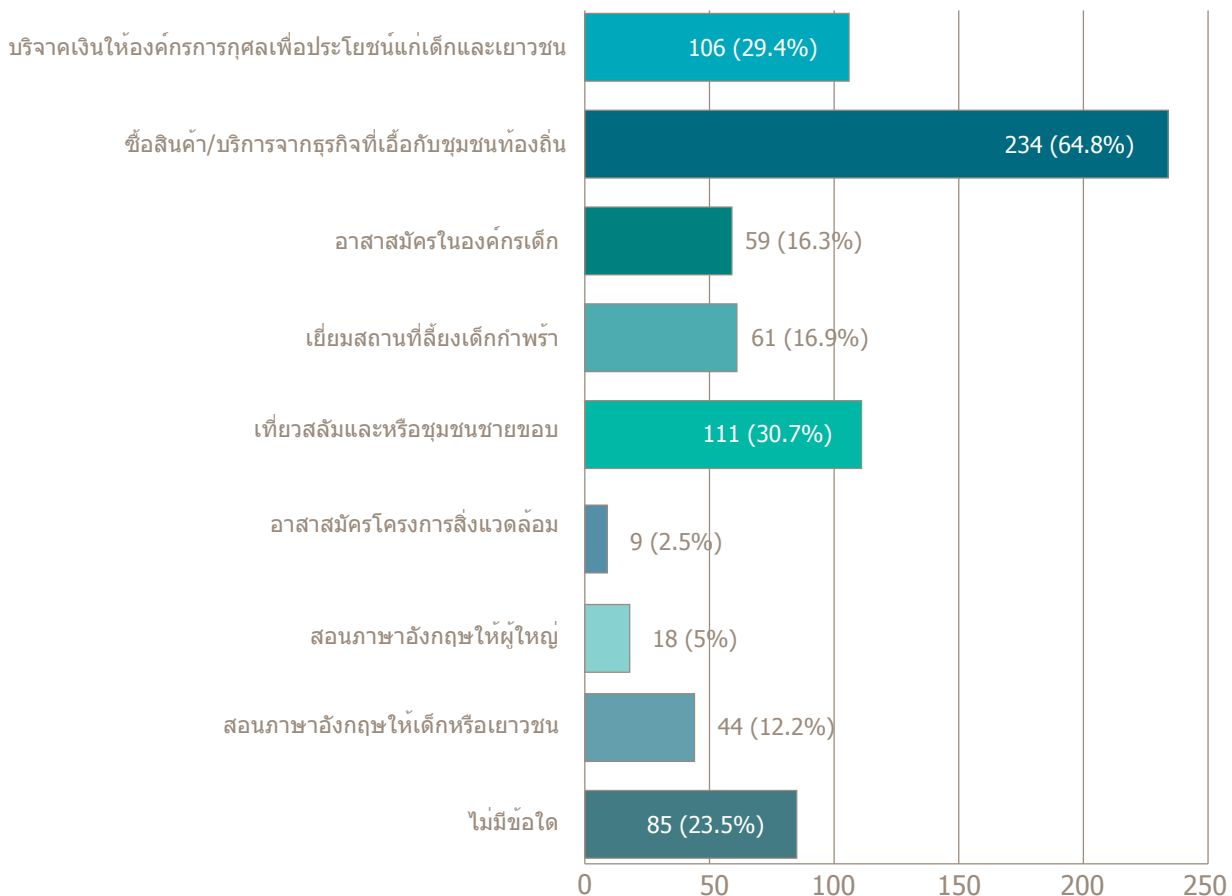
ฉันคิดว่า การให้เงินขอทานรังแต่จะทำให้ปัญหาคงอยู่ต่อไป เพราะเด็กไม่ได้เป็นคนได้เงิน ถ้าเป็นไปได้ ฉันจะบริจาคเงินองค์กรการกุศลท้องถิ่นหรือโครงการชุมชนแทน (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 36 ปี)

ฉันซื้ออาหารให้เด็ก ๆ ที่อยู่ร้านข้างถนน ฉันต้องการให้อาหารเด็กมากกว่าจะให้เงิน เพราะเราไม่รู้ว่าเงินจะไปไหน (ผู้หญิง นิวซีแลนด์ อายุ 46 ปี)

ฉันซื้อรองเท้าแตะ 6 คู่ให้เด็กเร่ร่อนจากตลาดในท้องถิ่น ฉันพูดคุยกับเด็กเรื่องความต้องการเรียนหนังสือ หลายคนบอกว่าพวกเขาเรียนหนังสือและเงินที่คุณให้ก็จะนำไปใช้ในการศึกษา แต่ฉันยังสงสัยอยู่ (ผู้หญิง สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ อายุ 27 ปี)

[ฉัน] เชื่อว่าการให้เงินเด็กขอทานจะทำให้เขาอยู่ในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยง [ฉัน] รู้ว่าเด็กและเยาวชนหลายคนถูกค้ำมนุษย์มาเป็นขอทาน (ผู้หญิง กัมพูชา อายุ 33 ปี)

รูปที่ 5: กิจกรรมการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่ผู้เข้าร่วมมีส่วนร่วมในภูมิภาค

ในทางกลับกัน เมื่อมีผู้บอกว่าให้เงินเด็กที่มาขอเงิน (ร้อยละ 17.5) หลายคนดูจะรู้ดีว่ามันอาจจะไม่ใช่การกระทำที่ดีที่สุด (ในระยะยาว) แต่บอกว่าเขาทำไปเพราะสงสาร เพราะมันทำให้ใจยากที่จะไม่ให้ และ/หรือเพราะว่าพวกเขาต้องการจะช่วยเหลือ ตัวอย่างเช่น

ผู้เข้าร่วมหญิงคนหนึ่งบอกว่าเธอให้เงินเพราะเธอ “อดไม่ได้” และอีกคนรายงานว่าให้เงินเพราะ “เด็กดูสกปรกมากและไม่ได้รับประทานอาหารเพียงพอ ฉันต้องการให้เงินเด็ก” ที่บอกกันมากคือ ผู้เข้าร่วมหญิงคนหนึ่งบอกว่าเธอให้เงินบ่อย รู้ดีว่าในขณะเดียวกัน “มันมีแต่จะทำให้สถานการณ์ของเด็กแย่ลง จึงมีแต่ความสงสัยเมื่อคุณให้เงิน คุณไม่ได้ทำให้กับเด็กจริง ๆ”

**“ฉันคิดว่าการให้เงินขอทาน
รังแต่จะทำให้ปัญหาคงอยู่ต่อไป
เพราะเด็กไม่ได้เป็นคนได้
เงิน ถ้าเป็นไปได้ ฉันจะบริจาค
เงินองค์กรการกุศลท้องถิ่นหรือ
โครงการชุมชนแทน”**

ความคิดเห็นเหล่านี้ได้แสดงข้อเท็จจริงที่ผู้เข้าร่วมหลายคนต้องการจะช่วยเหลือ แต่อาจจะไม่แน่ใจหรือตัดสินใจไม่ได้ว่าจะทำอย่างไรให้ดีที่สุด คำตอบยังมีความขัดแย้งกันมากในเรื่องที่ผู้เข้าร่วมซื้อของจากเด็กหรือเยาวชนที่ขายของว่าเป็นที่ดีหรือไม่ ในขณะที่ผู้เข้าร่วมส่วนใหญ่จะหลีกเลี่ยงมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในลักษณะนี้ พวกเขาจะไม่ค่อยใจแข็งพอเมื่อเด็กเข้ามาขอเงิน ผู้เข้าร่วมร้อยละ 53.2 ปฏิเสธเมื่อถูกขอให้ซื้อของหรือบริการจากเด็ก และร้อยละ 34.9 ตกลงซื้อ ผู้ที่ปฏิเสธไม่ซื้อ ส่วนมากระบุว่าเขาปฏิเสธซื้อสิ่งของหรือบริการจากเด็ก เพราะเขารู้ว่ามันจะลดโอกาสการได้เรียนหนังสือและอาจจะนำไปสู่การแสวงหาประโยชน์ได้ พวกเขายังระบุว่ารู้สึกไม่สบายใจกับเรื่องนี้ ดังนั้น ความรู้สึกดังต่อไปนี้จึงพบเห็นได้

การช่วยเหลือเด็กเร่ร่อนเป็นภาวะยุ่งยากใจทางศีลธรรมสำหรับหลาย ๆ คน เราก็มารู้ว่าเด็ก ๆ ควรเรียนหนังสือและไม่ควรต้องมาขอทานบนท้องถนนหรือขายของ อย่างไรก็ตาม มันยากมากที่จะเดินหนีไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเด็กอาจจะไม่ได้กินข้าวในคืนนั้น (ผู้หญิง สเปน อายุ 32 ปี)

ในทางตรงกันข้าม ดูเหมือนผู้ที่ซื้อของจากพ่อค้าเด็ก/เยาวชนจะมีเหตุผลต่าง ๆ ในการทำเช่นนั้น การซื้อของจากเด็กโดยทั่วไปแล้ว อธิบายว่าเป็นการตอบสนองการดำรงอยู่ของเด็ก เพราะเขาคิดว่าการซื้อของเป็นการช่วยเหลือเด็ก เพราะเขาสงสาร หรือในหลาย ๆ กรณีเพียงเพราะว่าสินค้า/บริการที่ขาย/จัดหาให้เป็น “สิ่งจำเป็น” หรือคนอื่น (เช่น ผู้ใหญ่) เป็นผู้จัดหาให้ ความคิดเห็นดังต่อไปนี้เป็นตัวอย่งที่ดี

ฉันซื้อของเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเด็กในวันหยุดสุดสัปดาห์หลังจากที่ถามเขาตรง ๆ เรื่องเรียนหนังสือ ถ้าเขาต้องทำงานเพื่อช่วยหารายได้ให้กับครอบครัวและเพื่อได้ไปเรียนหนังสือในเวลาปกติ ฉันก็รับได้ (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 35 ปี)

ฉันรู้สึกสงสารและต้องการช่วยเหลือเขา เขาดูมีมานะมาก (ผู้หญิง สหราชอาณาจักร อายุ 37 ปี)

[ฉัน] ต้องการช่วยเหลือบ้าง แทนที่จะไปซื้อของที่ร้านขายของของสถานที่ท่องเที่ยว เพราะฉันก็ใช้จ่ายเงินที่นั่นอยู่แล้ว [ฉันจึงซื้อของจากเด็ก] เพื่อเป็นการกระจายการใช้เงิน (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 38 ปี)

เขาบอกว่าเขาไปเรียนหนังสือตอนเช้าและทำงานในตอนบ่าย [ฉัน] คิดว่าการช่วยเหลือให้ครอบครัวมีอาหารกินเป็นสิ่งที่ดี (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 44 ปี)

เห็นได้ชัดว่าผู้เข้าร่วมเหล่านี้ค่อนข้างมีเหตุมีผลในการเลือกบริบทในระหว่างที่เดินทาง พวกเขารายงานความพยายามค้นหาเรื่องราวชีวิตของเด็กที่พบปะให้มากขึ้นและใช้เวลาทั้งใต้ถุนและประเมินทางเลือกที่จำกัดที่เด็ก ๆ มี และผลกระทบที่เป็นไปได้ของทางเลือกเหล่านั้น แม้ว่าโดยรวมแล้ว ผู้เข้าร่วมมักจะอธิบายความไม่แน่ใจในวิธีตอบสนองที่ดีที่สุดต่อเด็กที่ขายของหรือขอเงิน ความไม่แน่ใจดังกล่าวสะท้อนผ่านการอภิปรายของผู้เข้าร่วมถึงวิธีที่พวกเขาตอบสนองต่อเหตุการณ์การล้วงละเมิด/หรือการแสวงหาประโยชน์จากเด็กที่พวกเขาได้รับทราบในขณะที่อยู่ในภูมิภาค

การประสพกับการแสวงหาประโยชน์/การล้วงละเมิดเด็กในระหว่างการเดินทาง

“คุณมักจะเห็นผู้ใหญ่หลบ (อยู่ใกล้ ๆ) คอยกระตุ้นให้เด็กเข้าไปรบกวนนักท่องเที่ยว ฉันเองต้องการจะพูดคุยกับเด็กให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ หวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่า (ขณะพูดคุย) จะช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงมาจากนายจ้างเหล่านั้นได้ แต่ทุกครั้งก็เป็นแค่ความหวัง”

เมื่อถูกถามว่าเขาได้พบเห็นอะไรที่ทำให้เขาคิดว่าเด็กหรือเยาวชนอาจจะประสพหรืออยู่ในความเสี่ยงต่อการล้วงละเมิดหรือการแสวงหาประโยชน์หรือไม่ ผู้เข้าร่วมร้อยละ 57.1 ตอบว่าใช่ หลายคนตอบว่าการล้วงละเมิดหรือการแสวงหาประโยชน์เกิดขึ้นกับเด็กชายของหรือขอทานและถูกผู้ใหญ่ใช้ (ในบางกรณีเป็นพ่อแม่ของเด็กเอง) ให้ขอความสงสารจากนักท่องเที่ยว คนอื่นพูดถึงการละเมิดสิทธิเด็กในเรื่องการศึกษา และ/หรือเด็กปฐมวัย และที่น่าสนใจคือผู้เข้าร่วมบางคนระบุว่า การแปรวัฒนธรรมท้องถิ่นและเด็กให้เป็นสินค้าเป็นองค์ประกอบที่ทำนายของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (ตัวอย่างเช่น มีรายงานเด็กที่ถูกบังคับให้ “แต่งกายชุดประจำชาติให้ถ่ายรูป” และเด็กในสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้าถูกพา “ออกจากโรงเรียนมาแสดงการละเล่น” ให้นักท่องเที่ยวดู เป็นตัวอย่างของการล้วงละเมิด) ผู้เข้าร่วมจำนวนมากยังอ้างถึงการแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็ก

บรรยายถึงโอกาสที่เขาได้เห็น (โดยปกติ) เด็กสาว (และบางครั้งเด็กชาย) กับผู้ชาย “ชาวตะวันตก” ที่มีอายุ สถานการณ์ที่เขาได้รับทราบว่าเป็นสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงอย่างมาก

ผู้เข้าร่วมทั้งหมดที่พูดถึงการได้พบการแสวงหาประโยชน์ประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ ระบุว่ามันทำให้เขารู้สึกรังเกียจ เศร้าใจ กังวลและเป็นห่วง หมดหวัง รู้สึกผิด โกรธและ/หรือผิดหวัง ซึ่งสังเกตได้จากตัวอย่างดังนี้

คุณมักจะเห็นผู้ใหญ่หลบ (อยู่ใกล้ ๆ) คอยกระตุ้นให้เด็กเข้าไปรบกวนนักท่องเที่ยว ฉันเองต้องการจะพูดคุยกับเด็กให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ หวังลม ๆ แล้ง ๆ ว่า (การพูดคุย) จะช่วยให้เด็กหลีกเลี่ยงมาจากนายจ้างเหล่านั้นได้ แต่ทุกครั้งก็เป็นแค่ความหวัง (ไม่ได้ให้ข้อมูลเรื่องเพศ สัญชาติและอายุ)

แทนที่จะได้ไปเรียนหนังสือ เด็กจำนวนมากต้องมาอยู่ตามท้องถนน และขายหาต เทียวขายหนังสือ สร้อยข้อมือ ผลไม้ต่าง ๆ ฉันชอบพูดคุยกับเด็กและเด็กก็ชอบฝึกภาษาอังกฤษ แต่ฉันรู้สึกแยที่เด็กถูกพ่อแม่ บังคับให้ทำงานและขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอย่างเหมาะสมในโรงเรียน (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 26 ปี)

“ฉันรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบ แต่ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรให้ถูกต้อง”

การที่ขายโสดสูงอายุจำนวนหนึ่งมาท่องเที่ยวทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจและหมดสนุกในการเดินทางไปไม่น้อย (ผู้หญิง นิวซีแลนด์ อายุ 45 ปี)

[ฉันเห็น] เด็กหญิง (อายุ 5-6 ปี) ขายของที่ระลึก [ฉัน] อัดคิดไม่ได้ว่ามีคนอยู่ข้างหลังบังคับเด็กให้มาขายของและลวงละเมิดเด็กไม่ว่าจะขายของได้หรือไม่ ฉันจึงไม่ซื้อ แต่ฉันก็ยังจำประสบการณ์นี้ได้อย่างชัดเจน – และเสียงร้องไห้นานนับชั่วโมงที่ติดตามมาพร้อมกับหัวใจที่แหลกสลายของฉัน (ผู้หญิง สหรัฐอเมริกา อายุ 31 ปี)

[การเห็น] หญิงสาวถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ [ฉัน] รู้สึกรังเกียจมากและเดินทางกลับก่อนแผนที่วางไว้เพราะเหตุนี้ (ผู้หญิง สหรัฐอเมริกา อายุ 30 ปี)

ความรู้สึกโกรธ ผิดหวังและ/หรือกังวล ผสมผสานกันอย่างไม่ต้องสงสัยจากข้อเท็จจริงที่ว่าผู้ตอบเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.5) รู้สึกว่าเขามีส่วนรับผิดชอบบางประการต่อเด็กและเยาวชนท้องถิ่นที่ตนเดินทางไป แต่มีเพียงร้อยละ 19.5 ที่รู้สึกว่าตนเองมีข้อมูลเพียงพอที่จะปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่พบเห็นในสถานที่สาธารณะ ต่อไปนี้เป็นข้อคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวที่ร่วมการสำรวจ

“ฉันรู้สึกว่าจะต้องทำอะไรมากกว่านี้ เพราะฉันตระหนักในสถานการณ์แล้ว เพียงแต่ฉันไม่มีทรัพยากร ทักษะและความรู้ที่จำเป็น”

ฉันรู้สึกรับผิดชอบ แต่ไม่รู้ว่าทำอะไรได้ เพื่อแก้ไขให้ถูกต้อง (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 38 ปี)

การไม่รู้วิธีจัดการ [กับปัญหา] อย่างฉลาด ทำให้ฉันรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้สังเกตการณ์เสียมากกว่า (ผู้ชาย สหรัฐอเมริกา อายุ 37 ปี)

ฉันมีข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับสถานที่ขอความช่วยเหลือหาก [ฉัน] จำเป็น [ต้องขอ] แต่ [มัน] ไม่เพียงพอ (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 54 ปี)

ฉันรู้สึกว่าต้องทำอะไรมากกว่านี้ เพราะฉันตระหนักในสถานการณ์แล้ว เพียงแต่ฉันไม่มีทรัพยากร ทักษะและความรู้ที่จำเป็น (ผู้หญิง ฟินแลนด์ อายุ 20 ปี)

ในขณะที่บางคนรายงานว่าได้ดำเนินการเชิงรุกเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ยากไร้ (ในหลาย ๆ กรณีมีการรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจและมีมากที่รายงานไปยังองค์กรเอกชนเฉพาะด้านหรือองค์กรกุศล²⁰) หากได้พบการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็ก ผู้เข้าร่วมการสำรวจมักจะบอกรู้สึกว่าตนเองไม่มีข้อมูลเพียงพอเกี่ยวกับสถานการณ์ ไม่มีเครื่องมือในการช่วยเหลือหรือการรายงานของตนไม่ได้รับความสนใจ คำอธิบายดังต่อไปนี้เป็นตัวบ่งชี้แนวโน้ม

ฉันเห็นเด็กสองคนในร้านขายเครื่องดื่มกับชายที่บอกฉันว่าเด็กสาวเป็นแฟนของเขา เด็ก ๆ ดูไม่มีความสุขและฉันก็ไม่เชื่อที่เขาบอกเลย ฉันไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับเด็กตามลำพังและก็ไม่จำเป็นต้องมีกลางสังสรรค์ก็รู้ว่าไปแจ้งตำรวจไม่ได้ ฉันยังสงสัยว่าเด็กจะเป็นอย่างไรและหวังว่าจะไม่เป็นไร (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 35 ปี)

...เราได้พบกับเด็กสาวท้องถิ่นในบริษัทของชายผิวขาวที่มีอายุมากกว่ามาก เราารู้สึกกังวลว่าเด็กสาวอยู่ในความเสี่ยงต่อการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์ จึงแจ้งไปยังตำรวจ บางครั้ง เราดูเหมือนไม่มีอำนาจอะไรเพราะเราไม่แน่ใจว่าตำรวจจะตอบสนองการแจ้งของเราด้วยศักยภาพทั้งหมดที่มีอยู่หรือไม่ (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 24 ปี)

ฉันเห็นชายชาวตะวันตกที่มีอายุกับเด็กสาวหลายคนบนชายหาด ดูน่าสงสัยมากและฉันก็รู้สึกไม่ดีเลย ฉันพยายามโทรศัพท์ไปยังสายด่วนเด็กปลอดภัยแต่ไม่มีคนรับ ฉันจึงชี้ตัวเขากับตำรวจ (ที่บอกว่าทำอะไรไม่ได้ ถ้าเขาไม่ได้อยู่ในห้องในโรงแรมด้วยกัน) ฉันรู้สึกโกรธและผิดหวังมาก ไม่รู้จะช่วยเหลือได้อย่างไร [ฉันยังพบกับ] เกิดเหตุการณ์ลักษณะนี้ในจุดที่ฉันเดินทางต่อไปอีก มีชายชาวตะวันตกที่มีอายุมากอยู่กับเด็กสาวอยู่ทั่วไป ในบาร์ดื่มด้วยกันเป็นต้น แต่ฉันรู้สึกว่าทำอะไรไม่ได้เลย ฉันคิดว่ามันเป็นความรู้สึกที่สวนทางกันและน่ารังเกียจมากจนฉันไม่คิดจะกลับไปอีกแล้ว (ผู้หญิง ออสเตรเลีย อายุ 36 ปี)

เหมือนกันผู้เข้าร่วมผู้นี้ ผู้ตอบจำนวนหนึ่งระบุว่า การได้พบกับเหตุการณ์ที่เชื่อว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิดเด็กและคนหนุ่มสาว มีผลกระทบในทางลบต่อวันหยุดพักผ่อนและเขาจะย่นเวลาไปสถานที่เหล่านั้นหรือไม่กลับไปอีกเลย กระนั้นก็ตาม ผู้เข้าร่วมจำนวนมากยังระบุว่าเขาไม่ได้บอกข้อกังวลของตน (ร้อยละ 22.2) หรือเมื่อเขาได้แบ่งปันเรื่องราวกับนักเดินทางคนอื่น (ร้อยละ 61.3) บางครั้งก็อาจจะเป็นผลมาจากการขาดความไว้วางใจในหน่วยงานรัฐท้องถิ่น หรืออาจจะเป็นเพราะเกิด

20 ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมคนหนึ่งรายงานว่าได้ "พบกับเด็กชายจรจัดตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งบนชายหาด เขาป่วยเป็นไข้ไม่สบายมาก" ผู้เข้าร่วมคนนี้อาศัยอยู่กับเด็กและ "โทรศัพท์หา ChildSafe มารับตัวและพาไปหาหมอ"

จากความไม่รู้ว่าจะแจ้งเหตุกับใคร (คนอื่น) ได้บ้าง ในกรณีหลังนี้จะคล้อยไปกับข้อค้นพบว่า มีผู้เข้าร่วมร้อยละ 48.2 ที่ระบุว่าเขาไม่ได้รับหรือเข้าถึงข้อมูลใด ๆ ในเรื่องการปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภูมิภาคจากการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์ก่อนหรือในระหว่างการเดินทางสำหรับผู้ที่ได้รับข้อมูลดังกล่าว มีเพียงร้อยละ 15.6 ที่ได้รับข้อมูลก่อนมาถึงจุดหมายปลายทาง (ส่วนอื่นได้รับเมื่ออยู่ในจุดหมายแล้ว (ร้อยละ 27.1) หรือเมื่อกลับไปแล้ว (ร้อยละ 4.4)

นอกจากนี้ บางคนที่ไม่ได้รายงานเรื่องการแสวงหาประโยชน์หรือการล่วงละเมิดระบุว่าเขาไม่รู้สึกว่าจะต้องเข้าไปร่วมรับผิดชอบ ให้ความคิดว่าหน่วยงานรัฐท้องถิ่น/ผู้กำหนดนโยบาย เจ้าหน้าที่กฎหมาย และ/หรือพ่อแม่เด็กควรรับผิดชอบดูแล

เด็ก/เยาวชนในท้องถิ่นตามที่สาธิตต่าง ๆ ผู้เข้าร่วมบางคนยังรู้สึกว่าไม่เหมาะสมที่จะไปตัดสินวัฒนธรรมของคนอื่น ไปแทรกแซงเรื่องของท้องถิ่นหรือเรื่องที่อาจจะเป็นอันตรายได้ หลายครั้งที่ผู้เข้าร่วมบอกว่าเขาไม่บอกข้อกังวลของตนเพราะไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น และบางคนบอกว่าไม่คิดว่าการรายงานสถานการณ์จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไร เพราะมันเป็น "ความจริงของชีวิต" ดูเหมือนว่าในหลาย ๆ กรณีการไม่รายงานอาจจะเป็นผลมาจากการรับรู้ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเช่นนี้ได้

ตัวอย่างเช่น มีผู้ตอบร้อยละ 37.4 คิดว่าชุมชนท้องถิ่นยอมให้หรือยอมรับได้ที่มีเด็กหรือเยาวชนมาขายของที่ระลึก จำนวนหนึ่งยังคิดว่าการยอมให้หรือยอมรับเด็กและเยาวชนที่มาขอทาน เด็กที่แสดงการละเล่นให้นักท่องเที่ยวดู หรือทำงานในโรงแรมหรือร้านอาหาร ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 1.2 ที่คิดว่าประชากรในท้องถิ่นยอมรับให้เด็กหรือเยาวชนทำงานในอุตสาหกรรมบริการทางเพศ ร้อยละ 28.8 ระบุว่าเขาคิดว่าพฤติกรรมแสวงหาประโยชน์ที่ผานกันเหล่านี้ไม่เสียหายและคนในชุมชนทำเป็นมองไม่เห็น (ดูรูปที่ 6)

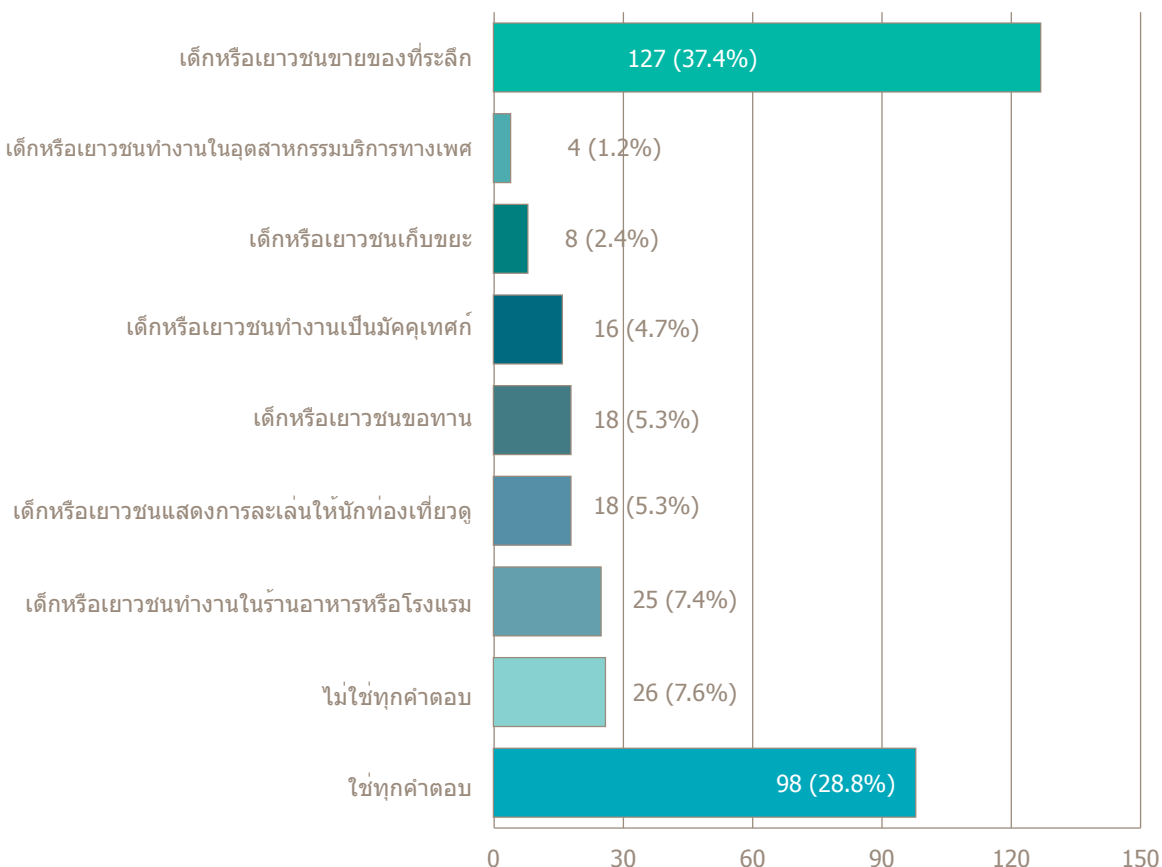
ในหลาย ๆ กรณี ผู้เข้าร่วมการสำรวจให้ความแตกต่างระหว่างการยอมให้และการยอมรับพฤติกรรมเหล่านี้ การบ่งชี้ที่เขาคิดว่าวิธีปฏิบัติจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาเมื่อเวลาผ่านไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดูเหมือนเขาจะคิดว่าภาวะปกตินี้ได้เกิดขึ้นแล้ว

เพราะบางครั้ง "ความอยู่รอด" ทางกายภาพและเศรษฐกิจของครอบครัวและชุมชนขึ้นอยู่กับเด็กที่หารายได้จากธุรกิจท่องเที่ยว โดยรวมแล้ว ผู้เข้าร่วมรับรู้ที่ชัดเจนว่าชุมชนท้องถิ่นจะไม่เอาผิดกับพฤติกรรมส่วนใหญ่เหล่านี้ (เพียงแต่นิ่งเงียบ) การรับรู้ดังกล่าว

"ฉันเห็นชายชาวตะวันตกที่มีอายุกับเด็กสาวหลายคนบนชายหาด ดูน่าสงสัยมากและฉันก็รู้สึกไม่ดีเลย ฉันพยายามโทรศัพท์ไปยังสายด่วนเด็กปลอดภัย แต่ไม่มีคนรับ ฉันจึงชี้ตัวเขากับตำรวจ (ที่บอกว่าเขาทำอะไรไม่ได้ ถ้าเขาไม่ได้อยู่ในห้องในโรงแรมด้วยกัน) ฉันรู้สึกโกรธและผิดหวังมาก ไม่รู้จะช่วยเหลือได้อย่างไร"

ยอมทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกผสมผสานของการไร้อำนาจและผิดหวัง และค่อนข้างจะมีอิทธิพลต่อความสมัครใจที่จะเข้าไปเที่ยวช่อง/แทรกแซงด้วยเมื่อมีกรณีน่าสงสัยว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์และการล่วงละเมิด ดังนั้น การให้ข้อมูลเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการรับรู้ของคนในชุมชนในประเด็นเหล่านี้ก็น่าจะเป็นประโยชน์ต่อนักเดินทาง

รูปที่ 6: การตอบคำถามว่า “คุณคิดว่าอะไรดังต่อไปนี้ที่จะยอมให้หรือยอมรับให้เกิดขึ้นได้ในชุมชนท้องถิ่นที่เป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวในภูมิภาค”

การรับรู้และความสนใจของนักท่องเที่ยวในเรื่อง “ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก”

จากข้อค้นพบของการสำรวจจำนวนมากที่พูดกันมาก่อนหน้านี้แล้ว ไม่ประหลาดใจเลยที่ในขณะที่ผู้เข้าร่วมบางคนอาจจะมีความรู้ที่จำกัดในเรื่องผลกระทบของธุรกิจท่องเที่ยวก่อนมาเที่ยวในภูมิภาค มีจำนวนมาก (ร้อยละ 84.8) บอกว่าต้องการข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นนี้ ก่อนจะเดินทางครั้งต่อไปในอนาคต ข้อคิดเห็นของผู้เข้าร่วมบางคนเปิดเผยให้ทราบว่า มีช่องว่างเรื่องความเข้าใจประเด็นทางจริยธรรมในธุรกิจท่องเที่ยวเมื่อเป็นเรื่องของเด็ก (เช่น หลายคนเคยไปเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า) เช่นเดียวกัน การรับรู้ของนักท่องเที่ยวในเรื่องการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวจะจำกัดอยู่ในแบบแผนภาพลักษณ์ของนักเดินทางชายชาวตะวันตกสูงอายุที่มีลักษณะ

ออกเล่าเหยื่อ “ไม่ต้องสงสัยที่มันจะทำให้สับสนกับนักท่องเที่ยวที่ไม่ใช่ชาวตะวันตกที่มีพฤติกรรมเช่นนี้และยังเรื่องข้อเท็จจริงที่ว่าผู้หญิงมีส่วนพัวพันในกิจกรรมนี้ ในขอบเขตที่แคบลงนี้ ยังมีความรู้สึกว่าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในพื้นที่ธุรกิจท่องเที่ยวที่มีลักษณะกตัญชีหรือตามที่ผู้เข้าร่วมบอกว่า “เสื่อมโทรม” มากกว่า

อย่างไรก็ตาม ทศนคติโดยรวมของกลุ่มผู้เข้าร่วมดูเหมือนจะระบุว่ามีความตระหนักที่มีเหตุมีผลเกี่ยวกับการตัดสินใจในวิธีปฏิบัติในธุรกิจท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบในทางจริยธรรม ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมจำนวนหนึ่งอ้างอิงไปยังองค์กรเอกชนที่ดำเนินงานอยู่ในภูมิภาคที่มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติตามจรรยาบรรณดังกล่าวและการปกป้องคุ้มครองสิทธิเด็ก²¹ ดูจะเป็นเรื่องน่ายินดีที่ผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนมากได้เห็นสื่อสนับสนุนที่เผยแพร่จากองค์กรเหล่านี้เพื่อส่งเสริมธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ตัวอย่างเช่น ส่วนใหญ่ที่ระบุว่าได้รับหรือเข้าถึงข้อมูลการปกป้องคุ้มครองเด็กหรือเยาวชนก่อนหรือในระหว่างการเดินทาง บอกว่าได้รับข้อมูลจากองค์กรเอกชนที่ทำงานในภูมิภาค และหลายคนอ้างว่าเคยเห็นโปสเตอร์ ป้ายโฆษณา ป้ายแสดง (และด้านหลังรถตุ๊กตุ๊ก) แผ่นพับและไปรษณียบัตรเผยแพร่ขององค์กร รวมถึงโฆษณาให้นักท่องเที่ยวหลีกเลี่ยงการไปเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า (ซึ่งทำให้มีกลุ่มหนึ่งขอให้มีคฤหาสน์ก่อดการเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้าออกจากโปรแกรม) รายงานเรื่องโศกนาฏกรรมเด็กและหลีกเลี่ยงการถ่ายรูปเด็ก/การปฏิบัติต่อเด็กเหมือนเป็นสถานที่ท่องเที่ยว

บางทีผลจากการรณรงค์ที่มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จส่วนตัว (และทางอารมณ์ด้วย) ในภูมิภาคนี้ ผู้เข้าร่วมหลายคนอธิบายความปรารถนาที่จะเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับผลกระทบและความสมัครใจในการนำไปใช้ (ในกรณีที่เชื่อมโยงกับหลักฐาน) กับธุรกิจที่ใช้นโยบายธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ตัวอย่างเช่น จากผู้เข้าร่วมตอบคำถามเกี่ยวกับประเภทข้อมูลที่ต้องการจะได้ก่อนเดินทางจำนวน 323 คน มีร้อยละ 84.8 ระบุว่าต้องการทราบเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองเด็กและป้องกันการแสวงหาประโยชน์ในระหว่างการเดินทาง (ดูรูปที่ 7) ในจำนวนเกือบเท่ากันนั้นบอกว่าต้องการทราบเพิ่มเกี่ยวกับประเพณี การแต่งกายและพฤติกรรมที่เหมาะสม (ร้อยละ 83.3) และวิธีที่นักท่องเที่ยวสามารถช่วยเศรษฐกิจท้องถิ่น (ร้อยละ 83)

ในลักษณะคล้ายคลึงกันนี้ เมื่อถามว่านโยบายธุรกิจให้การปกป้องคุ้มครองเด็กจะมีอิทธิพลต่อนิสัยการซื้อหรือไม่ ร้อยละ 94.8 บอกว่ามีอิทธิพล ในขณะที่บางคนยังระบุว่าราคาก็มีส่วนสำคัญ (ร้อยละ 12.4) ในการตัดสินใจซื้อ คำตอบเป็นไปในเชิงบวกและหลายคนระบุว่าด้วยเงื่อนไขนี้ เคยไปร้านค้า/สถานประกอบการนักท่องเที่ยวบางแห่งเป็นประจำมากกว่าที่อื่น

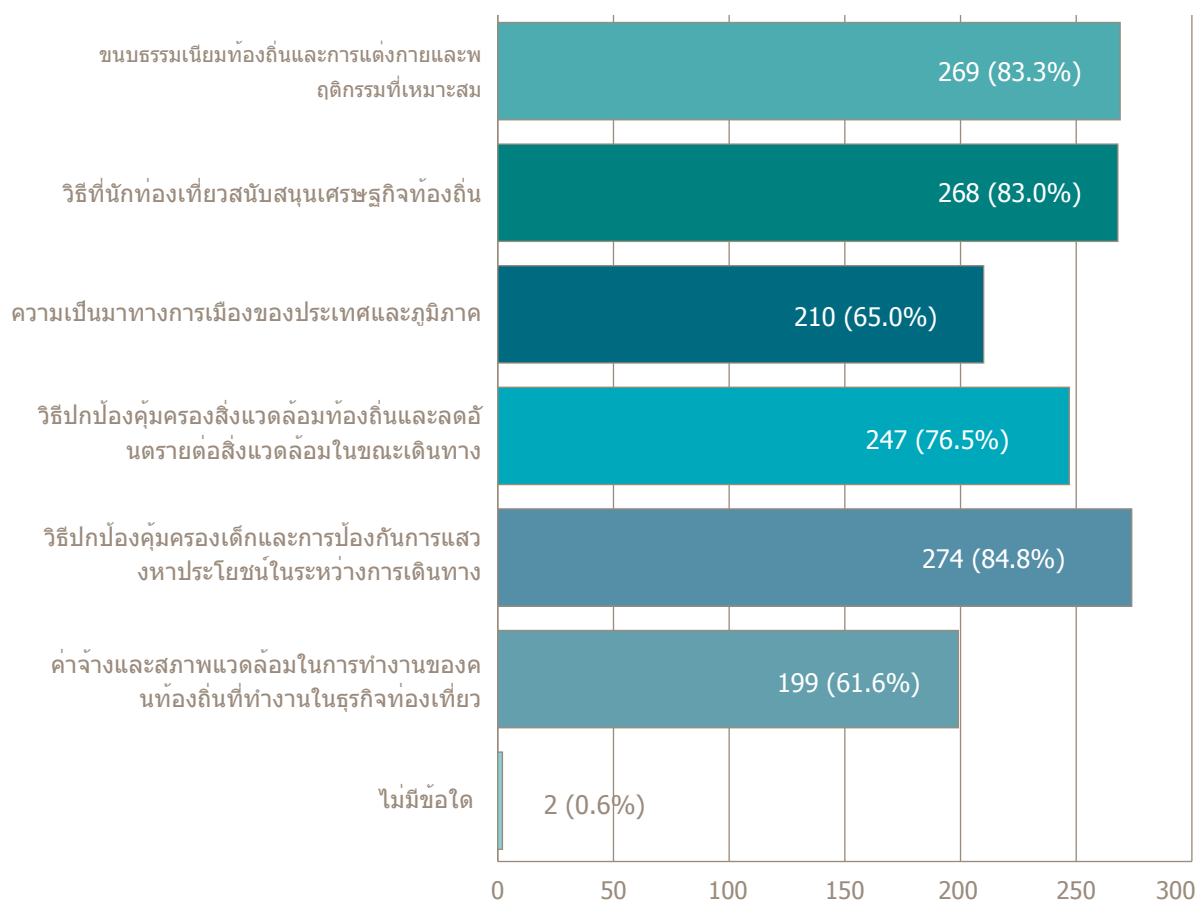
ตัวอย่างเช่น ผู้เข้าร่วมคนหนึ่งระบุว่า เขา “ไปรับประทานอาหารเฉพาะอาหารที่ร้านอาหารที่มีนโยบายปกป้องคุ้มครอง/ฟื้นฟูเด็ก [และ] พักอยู่ในโรงแรมที่ปลอดภัยต่อเด็ก” ผู้หญิงอีกคนหนึ่งสังเกตว่าเธอ “ซื้อสินค้าที่มีราคาแพงจากร้านค้าที่สนับสนุนคนในท้องถิ่น

21 องค์กรที่กล่าวถึง ได้แก่ Cambodian Children’s Painting Project, Mith Samlanh, Friends, Child Safe, World Vision, Bong Pa’Oun, Chab Dai, Hagar.

และให้งานพ่อแม่และการศึกษาที่ปลอดภัยต่อเด็ก” ค่าเดือนสำคัญที่ผู้ตอบให้ต่อการตัดสินใจดังกล่าวไม่ว่าจะเพราะมีหลักฐานที่ได้ดำเนินการตามนโยบายอย่างจริงจังหรือไม่ก็ตาม ในที่สุดแล้ว ดูเหมือนส่วนใหญ่จะสนใจในความริเริ่มเหล่านี้และจะให้การสนับสนุน แต่เขาต้องการจะรู้ว่าจะมีการตรวจสอบโดยละเอียดจากองค์กรอิสระด้วย

แม้ว่าข้อค้นพบบางประการจากการสำรวจยังคงจำกัด แต่มีการเน้นถึงประเด็นสำคัญจำนวนหนึ่งเกี่ยวกับการวางยุทธศาสตร์ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก นักท่องเที่ยวจำนวนมาก (แม้ว่าไม่ใช่ทั้งหมด) เริ่มมีวิสัยทัศน์มากขึ้นเรื่อย ๆ ในวิธีปฏิบัติในการเดินทางของตน และยินดีจะใช้สินค้า/บริการที่มีเอกลักษณ์ จริงแท้และ/หรือแสดงออกอย่างเป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม แม้ว่านักท่องเที่ยวเหล่านั้นซึ่งยอมรับสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว พบว่ามักยากที่จะหาข้อมูลเกี่ยวกับสินค้า/บริการนั้น ๆ ได้เพียงพอ – กล่าวคือ จะทราบได้อย่างไรว่าอะไรเป็นประโยชน์จริง ๆ นอกจากนี้ พวกเขายังสงสัยการอ้างว่ามีประโยชน์โดยขาดการพิสูจน์ ดังนั้น จึงต้องการทั้งข้อมูลสินค้าทางเลือกและข้อพิสูจน์ที่เป็นการยืนยันว่าทำตามที่สัญญา

รูปที่ 7: การตอบคำถามว่า “คุณต้องการจะได้ข้อมูลประเภทใดก่อนที่จะออกเดินทาง”

บทสรุป

การสำรวจนี้จัดทำร่วมกับนักเดินทาง 316 คนทั่วโลก เพื่อพยายามค้นหาประเภท การเดินทางของผู้ที่มาจากเที่ยวในประเทศกัมพูชา สเปน ลาว ไทย และเวียดนาม รวมทั้ง ทัศนคติ ปฏิสัมพันธ์และความรู้เกี่ยวกับประเด็นการพบปะกับเด็กในประเทศจุดหมาย เหล่านี้ การสำรวจให้จำนวนข้อมูลที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการอ้างอิงไปยัง หัวข้อที่ 2 แต่ยังมีศักยภาพข้อจำกัดในเรื่องของสถิติจำนวนประชากรของนักเดินทาง มาয়ังภูมิภาคนี้²²

อย่างไรก็ตาม ผลของการสำรวจได้ให้จุดเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนายุทธศาสตร์เกี่ยวกับ ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก ที่สำคัญอย่างยิ่ง ผลที่ได้ยังระบุว่านักเดินทาง (ไม่ จำกักรื่องอายุ เพศหรือสัญชาติ) มักจะมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กในภูมิภาค ในหลาย ๆ กรณี ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวสนุกและเป็นความทรงจำของการเดินทาง (ข้อเท็จจริงที่ว่านักเดินทางมากมายสามารถอธิบายปฏิสัมพันธ์พิเศษกับเด็ก ในหลายกรณีภายหลังการเดินทางผ่านไป 5 ปี ยังเป็นข้อพิสูจน์ได้) แม้กระนั้นก็ตาม ในขณะที่ปฏิสัมพันธ์ทาง สังคมกับเด็กเป็นสิ่งมีค่า เช่น การพูดคุยกับเด็ก สอนภาษาอังกฤษให้ ฟังเรื่องราวชีวิต ท่องถิ่นและเล่นกับเด็ก นักเดินทางที่ร่วมการสำรวจในการศึกษานี้ ดูเหมือนจะมีความ ทรงจำเชิงลบอย่างชัดเจนต่อเด็กที่ขอทาน ขายของให้หรือในรูปแบบอื่น คือ เป็นผู้เสีย หายจากการแสวงหาประโยชน์

ผู้เข้าร่วมการสำรวจจากการศึกษานี้ รายงานว่ามีความรู้สึกเชิงลบ (เศร้า รู้สึกผิด โกรธ คับข้องใจ รังเกียจ) ที่ได้เห็น เช่น เด็กที่อยู่ในสภาพที่ยากไร้ ถูกบังคับให้ทำงาน อาศัยตามท้องถนน (มักจะไม่ค่อยมีผู้ใหญ่ดูแล) ไม่ได้เรียนหนังสือ และเห็นคนอื่นใดถูกล่วง ละเมิดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง

เจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและผู้ปฏิบัติในธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องมีความตระหนัก ว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นประเด็นที่มีผลกระทบต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวและเป็น เรื่องที่นักท่องเที่ยวพูดคุยกับเพื่อนและครอบครัวเมื่อกลับไปที่บ้าน ดังนั้น จึงมีความ เป็นไปได้ที่พวกเขาจะส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยว

จากที่ได้กล่าวไปแล้ว แม้ว่าการตอบสนองทางอารมณ์ในเชิงลบต่อการพบกับเด็กที่ ประสบกับการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์และความจริงที่ว่า การพบเช่นนี้อาจจะ ทำให้นักเดินทางย่นตารางการเดินทางให้สั้นลงหรือกลับไปคิดใหม่ว่าจะกลับมาเที่ยว อีกหรือไม่ก็ตาม มีไม่มากนักที่จะดำเนินการตอบโต้โดยตรงกับการแสวงหาประโยชน์ หรือการล่วงละเมิดที่น่าสงสายนั่น ส่วนมากจะพูดคุยกับเพื่อน แต่มีไม่กี่คนที่ดูเหมือนจะ รู้สึกสบายใจที่ได้รายงานไปยังหน่วยงานหรือแม้กระทั่งกับคนทำงานในธุรกิจท่องเที่ยว หากนักเดินทางที่เข้าร่วมในการสำรวจดูจะมีความตระหนักที่สมเหตุสมผล (อย่างน้อยก็

22 ตามที่ได้ระบุแล้วว่าตัวอย่างมีความโน้มเอียงในเรื่องของอายุ เพศ สัญชาติและอาจจะมีความถี่ขึ้นในเรื่องของ ประเภทของนักเดินทาง

ในขอบเขตกว้าง ๆ) ในประเด็นที่เผชิญหน้ากับเด็กในท้องถิ่น การไม่มีการรายงานจึงเป็นผลมาจากปัจจัยหลัก 3 ประการ คือ

1. การขาดข้อมูลในรายละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาประโยชน์จากเด็กและธุรกิจท่องเที่ยว
2. ความไม่มั่นใจ/ความไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่นักท่องเที่ยวเช่นพวกเขาจะทำได้
3. ความไม่มั่นใจเกี่ยวกับการรายงานข้อกังวลว่าจะทำให้เกิดความแตกต่างหรือไม่
4. ความไม่มั่นใจเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง

ปัจจัยข้อสุดท้ายจะทำได้ยาก (โดยเฉพาะเมื่อมีปัญหาของภาษาที่ใช้สื่อสาร) ส่วนปัจจัยที่ 1 2 และ 3 จะมีความยากน้อยลง เห็นได้ชัดว่าผู้ตอบแบบสำรวจจำนวนมากได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่มีความเสี่ยงต่อการแสวงหาประโยชน์และการล่วงละเมิดในจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว นักเดินทางมากมายตระหนักว่าในประเด็นการแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในธุรกิจท่องเที่ยว และหลายคนตระหนักว่าการสนับสนุนเด็กชายของและขอทานเป็นการสร้างปัญหา อย่างไรก็ตาม ในขณะเดียวกัน แม้กระทั่งทำแบบสำรวจเรื่องธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กเสร็จแล้ว ผู้ตอบยังเน้นเรื่องผลกระทบเชิงสิ่งแวดล้อมของธุรกิจท่องเที่ยวต่อผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรม ร้อยละ 44 ระบุว่าผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นเป็นไปในเชิงลบมากที่สุด ร้อยละ 32.5 ระบุเช่นเดียวกันในเรื่องผลกระทบของธุรกิจท่องเที่ยวต่อเด็กและเยาวชน ความไม่แน่ใจมากที่สุด – ซึ่งมักเป็นศูนย์กลางของความคิดที่ว่านักท่องเที่ยวนำเศรษฐกิจที่ดีมาสู่เด็กและครอบครัว - นั่นคือผู้เข้าร่วมการสำรวจยังดูเหมือนจะมีความตระหนักน้อย หรือเป็นห่วงเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสวงหาประโยชน์เหล่านี้ เช่น การให้อาหารหรือของขวัญแก่เด็ก ถ่ายรูปเด็ก หรือไปเยี่ยมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า (ความจริงแล้ว พฤติกรรมเหล่านี้บางครั้งก็เป็นยุทธศาสตร์ในการจัดการกับเด็กชายของและขอทาน)

ดังนั้น การรณรงค์ในเรื่องธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กจะต้องมั่นใจว่าได้ให้ข้อมูลที่มียรายละเอียดแก่นักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในเรื่องพฤติกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อเด็ก ไม่ใช่เป็นข้อมูลที่มีการประชาสัมพันธ์และ/หรือเรื่องน่าตกใจ/เรื่องขัดแย้งที่เผยแพร่กันทั่วไปอยู่แล้ว จากการสำรวจ ดูเหมือนว่านักท่องเที่ยวบางคนเปรียบเทียบการแสวงหาประโยชน์ทางเพศกับการล่วงละเมิดเด็ก – ดังนั้น การไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนี้ พวกเขา ก็คิดว่าเป็นการเดินทางที่มีความรับผิดชอบแล้ว ในลักษณะเดียวกัน หลายต่อหลายคนคิดว่าผู้กระทำผิดเรื่องการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในธุรกิจท่องเที่ยวเป็นแต่ชายผิวขาวชาวตะวันตก และสถานการณ์ก็แตกต่างกันมาก

นักท่องเที่ยวต้องการข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เขาสามารถช่วยเหลือได้อย่างจริง ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวที่สำรวจมีความรู้สึกว้าเพื่อให้อาหารช่วยเหลือให้เด็กและคนหนุ่มสาวปลอดภัย นักเดินทางต้องการความรู้มากกว่านี้ รู้ว่าจะไปขอความช่วยเหลือกับใครได้ ขั้นตอนและวิธีการแจ้งการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์ในท้องถิ่นเป็นอย่างไร และ

โอกาสที่จะใช้อำนาจอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เข้าร่วมจำนวนมากสนับสนุนแนวคิดนโยบายธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กและต้องการจะทราบวิธีใช้เงินช่วยเหลือเด็ก/คนหนุ่มสาว/ชุมชนท้องถิ่นให้ได้ประโยชน์มากขึ้น แต่กลับรู้สึกว่าการค้นหาแนวทางไม่ง่ายเลยเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ผู้เข้าร่วมจำนวนหนึ่งบอกความต้องการเรื่องคู่มือ/ยุทธศาสตร์ในการช่วยให้พวกเขาจัดการประเด็นเหล่านี้ในระหว่างเดินทาง และบอกว่าเขายินดีที่จะจ่ายเงินเพิ่มขึ้นบ้างเพื่อซื้อสินค้า/บริการที่ผลิตและสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยต่อเด็ก ผู้เข้าร่วมจำนวนมากระบุว่ามีความต้องการแน่นอนที่จะช่วยเหลือ คำตอบที่น่าสนใจที่สุดต่อคำถามว่าผู้เข้าร่วมต้องการได้รับหรือเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับการเดินทางที่มีความรับผิดชอบ และ/หรือวัฒนธรรมท้องถิ่น/ชุมชนจากที่ใด ดังนี้

ฉันคิดว่ามันสำคัญมากที่จะต้องพำนักถึงทัศนคติทั่วไปในเชิงลึกต่อการเดินทางที่สามารถบอกการตัดสินใจส่วนบุคคลได้ การช่วยให้คนได้รับข้อมูลที่ทำให้เขาตัดสินใจอย่างถูกต้องดีกว่าให้รายการแนะนำ "ทางเลือกเชิงจริยธรรม" [สำคัญมาก] แม้ว่า [รายการ] นั้นจะช่วยได้บ้าง แต่ผู้คนก็จะได้ไม่รับรู้ทางเลือกอื่น ๆ [มัน] เหมือน Lonely Planet ที่มีผลเมื่อคนพลาดสถานที่ทางเลือกเยี่ยม ๆ ทั้งหลาย พยายามจะไปให้ได้สักหนึ่งแห่งตามที่อยู่ในรายการใน "หนังสือ" ความเป็นจริงจะไปเร็วกว่าความสามารถในการแก้ไขมันเสมอ (ผู้ชาย กัมพูชา อายุ 30 ปี)

แน่นอน คู่มือเป็นประโยชน์กับนักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวหลายคนที่สำรวจในการศึกษานี้รู้สึกว่าคุณมีประโยชน์ อย่างไรก็ตาม ในขณะที่ผู้เข้าร่วมผู้หนึ่งกล่าวเป็นนัย ดูเหมือนว่าการให้ความรู้และพลังอำนาจแก่นักท่องเที่ยวเพื่อให้รับผิดชอบต่อการตัดสินใจและการกระทำที่มีจริยธรรมเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของเด็กและการเดินทางที่มีความรับผิดชอบที่ยั่งยืนตลอดไป แน่แน่นอนว่าจะต้องมีนักท่องเที่ยวบางคนที่จะเปิดกว้างให้กับความรู้นี้มากกว่าคนอื่น (และคนเหล่านั้นในการสำรวจจะเปิดกว้างกับแนวคิดดังกล่าวมากคนส่วนใหญ่) ดังนั้นยุทธศาสตร์ต่าง ๆ จะต้องหลากหลายแง่มุม กล่าวคือ มีรายละเอียดสำหรับผู้ที่ต้องการรายละเอียด และมีลักษณะกว้าง ๆ สำหรับผู้ที่ไม่ต้องการรายละเอียด เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ เห็นได้ชัดว่าการรณรงค์ที่มุ่งสร้างจิตสำนึกเรื่องธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กจะต้องดำเนินงานทั้งในประเทศปลายทางเหล่านี้รวมทั้งในประเทศของนักท่องเที่ยวด้วย ดังนั้น จะต้องใช้ประโยชน์จากเครือข่ายขนาดใหญ่ของเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยวและสื่อที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อเผยแพร่ข้อมูลและสร้างจิตสำนึกการรณรงค์ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กที่ได้พัฒนาขึ้นมา ผู้เข้าร่วมการสำรวจจำนวนหนึ่งระบุว่าหาปัญหาการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในประเทศมันก็หายไปเสียแล้ว (นั่นคือ พวกเขามีส่วนร่วมในพฤติกรรมที่สร้างปัญหาแล้ว) ตามที่การเดินทางมีหลากหลายประเภท (และการศึกษานี้ไม่ได้ครอบคลุมประเภทต่าง ๆ ทั้งหมด) และแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่นักท่องเที่ยวใช้ ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กจะต้องมีอยู่ในสื่อออนไลน์และสื่อต่างๆไป รวมถึงสื่อสังคมออนไลน์ เว็บไซต์ โปสเตอร์ แผ่นพับ คู่มือแนะนำ ป้ายและใบปลิว (ผู้เข้าร่วมบางคนยังแนะนำว่าให้แจกใบปลิวมาพร้อมกับวีซ่าเลย)

สรุปแล้ว งานสำรวจนี้แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวมากมายยินดีที่จะเดินทางในรูปแบบที่เป็นบวกและมีความต้องการอย่างแท้จริงที่จะช่วยบรรเทาความยากจนและประเด็นทางสังคมอื่น ๆ (เช่น ไม่ได้เรียนหนังสือ มีที่อยู่อาศัยหรือการว่างงานที่เพียงพอ) ในประเทศที่ไปท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวจำนวนมากที่ร่วมการสำรวจยังได้รับผลกระทบอย่างมากจากการพบกับเด็กในภูมิภาคและโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ได้รับรู้ว่าเป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์และการล่วงละเมิด อย่างไรก็ตาม ความรู้ของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวิธีตอบสนองต่อสถานการณ์ดังกล่าวมีจำกัด และหลายคนยังมีความสงสัยว่าชุมชนท้องถิ่นจัดการกับประเด็นการแสวงหาประโยชน์และการล่วงละเมิดเด็กอย่างไร ในการตอบโต้กับข้อสงสัยดังกล่าว และภาพลักษณ์ในเชิงลบของชุมชนท้องถิ่นและหน่วยงานรัฐท้องถิ่นที่อยู่กับความไม่แน่นอน ควรจะมีการจัดลำดับความสำคัญให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในโครงการเด็กปฐมวัย รวมทั้งผู้ปฏิบัติการการท่องเที่ยว สมาชิกของสมาคมท่องเที่ยวสากลและหน่วยงานรัฐท้องถิ่นและระดับประเทศในประเทศจุดหมายปลายทางเหล่านี้ นอกจากนี้ ยุทธศาสตร์ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็กควรเป็นหนทางหนึ่งที่รัฐและอุตสาหกรรมควรสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาภาพลักษณ์และวัฒนธรรมในสถานที่ท่องเที่ยวในเชิงบวก และในภาพกว้าง คืออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในโอกาสต่อไป

เพื่อต่อยอดงานวิจัยการสำรวจการรับรู้ของนักท่องเที่ยวในเมืองต้น ควรจะมีการสำรวจต่อไปเพื่อให้ได้ภาพที่กว้างขึ้น มีตัวอย่างครอบคลุมมากขึ้น เช่น เสียงของผู้ท่องเที่ยวที่ใช้บริการของบริษัททัวร์หรือบริษัทของสถานที่ท่องเที่ยวในภูมิภาค (หรืออีกนัยหนึ่ง “นักท่องเที่ยวที่เดินทางเป็นกลุ่ม”) นักเดินทางที่สูงอายุ เสียงของผู้ชาย (หรืออย่างน้อย มีเสียงของผู้ชายมากขึ้น) และเสียงของคนที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษ ควรใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น กลุ่มย่อยหรือการสัมภาษณ์ (ซึ่งจะได้รายละเอียดมากกว่าการสำรวจ) กับนักท่องเที่ยวในระหว่างที่ยังอยู่ในสถานที่ ดีกว่าตอนที่กลับบ้านมาแล้ว นี่จะเป็นการกันไม่ต้องมาระลึกความทรงจำ และยังช่วยทำให้ภาพชัดเจนและส่งผลตรงกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เช่นเดียวกัน ข้อสังเกตในเรื่องพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวก็มีประโยชน์ต่อการสร้างสมดุลให้กับวิธีการของงานวิจัยที่ให้เพียงแต่พฤติกรรมที่รายงานเท่านั้น

“ฉันคิดว่ามันสำคัญมากที่จะต้อง
พรั่บออกถึงทัศนคติทั่วไปในเชิงลึก
ต่อการเดินทางที่สามารถบอกการ
ตัดสินใจส่วนบุคคลได้ การช่วยให้
คนได้รับข้อมูลที่ทำให้เขาตัดสินใจ
ใจอย่างถูกต้องดีกว่าให้รายการ
แนะนำ “ทางเลือกเชิงจริยธรรม”
[สำคัญมาก]”

ภาคผนวก: แบบสอบถาม

1. คุณเคยเดินทางไปประเทศกัมพูชา สปป. ลาว ไทยและ/หรือเวียดนาม (“ภูมิภาค”) ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาหรือไม่ (รวมทั้งการพำนักระยะยาว)

เคย ไม่เคย

2. คุณเคยเดินทางไปประเทศใดในรอบ 5 ปีที่ผ่านมาหรือไม่ (ตอบได้ทุกข้อ)

กัมพูชา สปป. ลาว
 ประเทศไทย เวียดนาม

3. คุณเดินทางไปเพราะเหตุผลใด

ธุรกิจ
 วันหยุดพักผ่อน
 เยี่ยมครอบครัว/เพื่อน
 เหตุผลทางศาสนา
 อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

4. ส่วนใหญ่แล้วคุณเดินทางอย่างไร (เช่น นักเดินทางอิสระ สะพายเป้ เดินทางเป็นกลุ่ม เดินทางกับครอบครัว เป็นต้น)

---

5. คุณใช้สื่ออะไรในการวางแผนการเดินทางไปยังภูมิภาค (ตอบได้ทุกข้อ)

สื่อสังคมออนไลน์ (ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก เป็นต้น)
 หนังสือคู่มือ (Lonely Planet, Rough Guides, Time Out, เป็นต้น)
 เว็บไซต์การเดินทางและ apps (TripAdvisor เป็นต้น)
 บล็อกการเดินทาง
 ช่องทางอื่น ๆ:
ถ้าคุณพบบล็อกการเดินทางหรือแหล่งข้อมูลใดที่เป็นประโยชน์ กรุณาระบุให้เราทราบ _____

6. คุณอยู่ในแต่ละประเทศนานเท่าใดโดยเฉลี่ย (โปรดเลือกไม่ทราบ ถ้าคุณไม่ได้ไปประเทศนี้ในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา)

กัมพูชา:

น้อยกว่า 1 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-4 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-3 เดือน
 ระหว่าง 3-6 เดือน
 มากกว่า 6 เดือน

สปป. ลาว:

น้อยกว่า 1 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-4 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-3 เดือน
 ระหว่าง 3-6 เดือน
 มากกว่า 6 เดือน

ประเทศไทย:

น้อยกว่า 1 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-4 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-3 เดือน
 ระหว่าง 3-6 เดือน
 มากกว่า 6 เดือน

เวียดนาม:

น้อยกว่า 1 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-4 สัปดาห์
 ระหว่าง 1-3 เดือน
 ระหว่าง 3-6 เดือน
 มากกว่า 6 เดือน

7. คุณทำอะไรระหว่างที่อยู่ในภูมิภาค (ตอบได้ทุกข้อ)

ไปเยี่ยมชมสถานที่เลี้ยงเด็กกำพร้า
 สอนภาษาอังกฤษให้ผู้ใหญ่
 อาสาสมัครในโครงการสิ่งแวดล้อม
 เดินทางไปสัมผัสและ/หรือชุมชนชายขอบ
 สอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กหรือเยาวชน
 ซื้อสินค้าหรือบริการจากธุรกิจที่เชื่อมต่อชุมชนในท้องถิ่น
 อาสาสมัครในองค์กรเด็ก
 บริจาคเงินให้กับองค์กรการกุศลเพื่อเด็กหรือเยาวชน

ไม่มีข้อใด

8. คุณเคยเห็นเด็กหรือเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ทำสิ่งใดต่อไปนี้ในภูมิภาค (ตอบได้ทุกข้อ)

- แสดงการละเล่นบนท้องถนน
  - ทำงานในร้านอาหารหรือโรงแรม
  - เก็บขยะ
  - ทำงานในอุตสาหกรรมขายบริการทางเพศ
  - ทำงานเป็นมัคคุเทศก์
  - ขายของที่ระลึก
  - ขอด่าน
  - ไม่มีข้อใด
- ความเห็น (ถ้ามี) _____

9. ในขณะที่อยู่ในภูมิภาค คุณเคยซื้ออะไรจากเด็กหรือเยาวชนที่ขายของหรือไม่

- เคย ไม่เคย
  - ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- ถ้าคุณไม่เคยซื้อ โปรดอธิบายว่าทำไม _____

10. . ในขณะที่อยู่ในภูมิภาค คุณเคยให้เงินกับเด็กหรือเยาวชนที่ขอด่านหรือไม่

- เคย ไม่เคย
  - ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- ถ้าคุณไม่เคยซื้อ โปรดอธิบายว่าทำไม _____

11. คุณมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กและเยาวชนท้องถิ่นในขณะที่อยู่ในภูมิภาคหรือไม่

- เคย ไม่เคย
  - ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- ถ้าคุณไม่เคยซื้อ โปรดอธิบายว่าทำไม _____

12. ในขณะที่อยู่ในภูมิภาค คุณเคยเห็นสิ่งที่ทำให้คิดว่าเด็กหรือเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) อาจจะประสบหรืออยู่ในความเสี่ยงต่อการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์หรือไม่

ไม่เคย

ไม่ทราบ/จำไม่ได้

ถ้าคุณไม่เคย โปรดอธิบายว่าทำไม _____

13. คุณเล่าข้อกังวลให้ใครฟัง

- ไม่มี
- นักเดินทางคนอื่น
- เจ้าหน้าที่โรงแรม
- ตำรวจท่องเที่ยว
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

14. ทำไมคุณถึงไม่พูดข้อกังวลของคุณ

- ไม่ใช่ธุระของฉัน
- กลัวว่ามันจะทำให้สถานการณ์เลวลงต่อเด็ก/เยาวชน
- เชื่อว่าแจ้งไปก็ไม่จะมีอะไรเกิดขึ้น
- กลัวเรื่องความปลอดภัยของตัวเอง
- ไม่แน่ใจที่จะทำ
- ไม่รู้ว่าจะพูดกับใคร
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

15. คุณสื่อข้อกังวลของคุณด้วยวิธีใด

- บอกต่อหน้า
- อีเมล
- โทรศัพท์
- สื่อสังคมออนไลน์ (ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก เป็นต้น)
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

16. . มีการตอบสนองใด ๆ ต่อการสื่อสารของคุณหรือไม่

- มี ไม่มี
  - ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- ถ้าไม่มี โปรดอธิบายว่าทำไม _____

17. คุณเคยได้รับหรือเข้าถึงข้อมูลเรื่องวิธีการ

ปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) จากการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์ในสถานที่ท่องเที่ยวหรือไม่ (ถ้ามีมากกว่า 1 คำตอบ กรุณาให้ความเห็นด้วย)

- ได้ ก่อนมาถึงภูมิภาค
  - ได้ ในขณะที่อยู่ในภูมิภาค
  - ได้ ภายหลังจากออกจากภูมิภาค
  - ไม่ได้
  - ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- ถ้าคุณได้รับหรือเข้าถึงข้อมูล กรุณาอธิบายสื่อ แหล่งที่มาและเนื้อหา _____

18. อะไรต่อไปนี่ที่คุณคิดว่ายอมให้หรือยอมรับในชุมชนท้องถิ่นในจุดหมายการท่องเที่ยวในภูมิภาค (เยาวชนคือผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี) (ถ้าคุณมีมากกว่า 1 คำตอบ กรุณาให้ความเห็นด้วย)

- เด็กหรือเยาวชนชายของที่ระลึก
- เด็กหรือเยาวชนทำงานในอุตสาหกรรมบริการทางเพศ
- เด็กหรือเยาวชนขอทาน
- เด็กหรือเยาวชนแสดงการละเล่นให้นักท่องเที่ยวดู
- เด็กหรือเยาวชนเก็บขยะ
- เด็กหรือเยาวชนทำงานในร้านอาหารหรือโรงแรม
- เด็กหรือเยาวชนทำงานเป็นมัคคุเทศก์
- ใช้ทุกคำตอบ _____

19. คุณเชื่อว่าธุรกิจท่องเที่ยวมีผลกระทบอะไรต่อสิ่งแวดล้อม ชุมชนและเด็กและเยาวชน (อายุต่ำกว่า 18 ปี) ในท้องถิ่น

- สิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น
- ค่อนข้างลบ
  - กลาง ๆ
  - ค่อนข้างบวก
- ชุมชนท้องถิ่น
- ค่อนข้างลบ
  - กลาง ๆ

- ค่อนข้างบวก
- เด็กและเยาวชนท้องถิ่น
- ค่อนข้างลบ
  - กลาง ๆ
  - ค่อนข้างบวก

20. “เมื่อเดินทาง ฉันรู้สึกรับผิดชอบต่อเด็กและเยาวชนท้องถิ่นในสถานที่สาธารณะ”

- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก
  - ไม่เห็นด้วย
  - เฉย ๆ
  - เห็นด้วย
  - เห็นด้วยอย่างมาก
- ความเห็น (ถ้ามี) _____

21. “เมื่อเดินทาง ฉันรู้สึกว่ามีข้อมูลการปกป้องคุ้มครองเด็กและเยาวชนท้องถิ่นในสถานที่สาธารณะอย่างเพียงพอ”

- ไม่เห็นด้วยอย่างมาก
  - ไม่เห็นด้วย
  - เฉย ๆ
  - เห็นด้วย
  - เห็นด้วยอย่างมาก
- ความเห็น (ถ้ามี) _____

22. คุณคิดว่านักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวจะช่วยเหลือเด็กและคนหนุ่มสาวให้ปลอดภัยจากการล่วงละเมิด/การแสวงหาประโยชน์ ได้อย่างไร

_____

23. ถ้าธุรกิจมีนโยบายปกป้องคุ้มครองเด็ก มันจะมีอิทธิพลต่อคุณในการตัดสินใจซื้อสินค้า/บริการในเชิงบวกหรือไม่ (ถ้ามีมากกว่า 1 คำตอบ กรุณาให้ความเห็นด้วย)

- มี ถ้าราคาไม่แพง
  - มี แม้ว่าจะมีราคาแพงกว่าก็ตาม
  - มี ถ้าได้เห็นหลักฐานการกระทำที่สนับสนุนนโยบาย
  - คงไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ
  - ไม่รู้
- ความเห็น (ถ้ามี) _____

_____

24. คุณต้องการข้อมูลประเภทใดก่อนออกเดินทาง (เลือกได้ทุกข้อ)

- ค่าจ้างและสภาพแวดล้อมในการทำงานของคนท้องถิ่นที่ทำงานในธุรกิจท่องเที่ยว
- วิธีที่นักท่องเที่ยวจะสนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น
- ความเป็นมาทางการเมืองของประเทศและภูมิภาค
- ขนบธรรมเนียมท้องถิ่นและการแต่งกายและพฤติกรรมที่เหมาะสม
- วิธีปกป้องคุ้มครองเด็กและป้องกันการแสวงหาประโยชน์ในระหว่างการเดินทาง
- วิธีปกป้องคุ้มครองสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นและลดอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมในขณะที่เดินทาง
- ไม่มีข้อใด

25. คุณต้องการได้รับหรือเข้าถึงข้อมูลนี้ทางใด (เลือกได้ทุกข้อ)

- บล็อกและเว็บไซต์การเดินทางและการท่องเที่ยว
- แผ่นพับ ณ จุดหมายปลายทาง
- ข้อมูลบนเครื่องบิน (นิตยสาร วิดีโอ เป็นต้น)
- หนังสือแนะนำ
- สนามบิน ณ จุดหมายปลายทางและสถานีขนส่งอื่น ๆ (เช่น รถไฟ รถบัส เป็นต้น)
- มัคคุเทศก์ ณ จุดหมายปลายทาง
- บริษัทตัวแทนท่องเที่ยวในประเทศของจีน
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

26. คุณพำนักอาศัยที่ประเทศใด

_____

27. คุณอยู่ในประเทศใดในขณะนี้

_____

28. โปรดระบุเพศสถานะของคุณ

- หญิง
- ชาย
- ไม่ตอบ

โปรดระบุเหตุผล _____

29. คุณเกิดในปีใด (ใส่ตัวเลข 4 ตัว ของปีเกิด เช่น 1976) _____

30. คุณพบการสำรวจนี้ได้อย่างไร

- สื่อสังคมออนไลน์ (ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก เป็นต้น)
- อีเมลล์จากเพื่อน/เพื่อนร่วมงาน
- เว็บไซต์
- จดหมายข่าว Intrepid Express หรือสื่อสิ่งพิมพ์
- อื่นของ Intrepid
- อื่น ๆ (โปรดระบุ) _____

www.childsafetourism.org

ธุรกิจท่องเที่ยวที่ปลอดภัยต่อเด็ก: มุมมองของนักท่องเที่ยว

ISBN: 978-0-9874441-1-0

ลิขสิทธิ์มูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย © ๒๕๕๖

childsafetourism@wvi.org

